

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

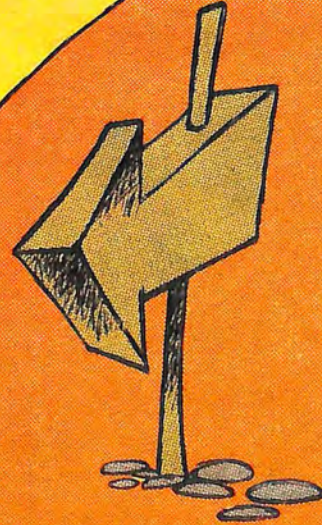
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaba

— 30 Ağustos Zafer Bayramı
bütün yurtta kutlanıyor. —

Politikacı — İşte Atam, yoluna
ışık tutuyorum!..

Semih Balıoğlu

- Çocuklar ve büyükler için çeşitli yayınlar yapmak
- Özel teşebbüse dayanan ilk sanat tiyatrosunu açmak
- Halk oyunlarımızın yayılıp tanınması için tesis kurmak ve festivaller düzenlemek
- Halk türkülerimizi çok sesli koro ile harmonize ettirmek ve bunları konserlerle halka dinletmek
- Halk sanatları ile ilgili çeşitli sergiler açmak
- Memleketimizin yaratıcı gücünü teşvik için çeşitli ödüller koymak ve yarışmalar tertip etmek

gibi

Kültür ve Sanat Hizmetleri

ile

memleketin manevî kalkınmasında

ödev alan tek banka :

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 36 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Ağustos 1968

BİR PAKET SİGARA, YARIM KİLO DOMATES...

DÜNYADA büyük şeyler vardır, küçük şeyler vardır. Sözeleş Berlin meselesi, Vietnam savaşı, atom anlaşması, silâhsızlanma davası, Amerika - Sovyet politikası büyük şeylerdir. Bu hafta sizlere böyle büyük şeylerden değil, küçük şeylerden söz açacağız. Filtreli sigara arayıp da bulamamak, manavdan şeftaliyi alırken:

— Bu ne pahalılık... diye hırs lanmak, günlük ve küçük olaylardır. İşte böylesine önemsiz görünen şeyleri kurcalayacağız bu hafta...

Önce sigaraya gelelim:

Sigara deyip geçmeyin! Tiryaki anlar tiryakinin halinden... Anadan doğma kör, ışıktan nasıl habersizse; sigara içmeyen de bu zıkkımı içenin durumundan habersizdir. Sigara ömrü kısaltıyor derler, bu zıkkımdan vazgeçilmez... Sigara sağlığa zararlı derler, gene vazgeçilmez... Sigara kanser yapıyor derler, gene vazgeçilmez...

Ne var ki sigaranın kanser yaptığını o kadar çok kişi yazdı ve çizdi, yeryüzünde bu konu üstüne o kadar çok propaganda yapıldı ki, ucu filtreli sigaralara

karşı bir hevestir başladı. Şimdi herkes tütüncüye:

— Ver bir Yeni Harman, ama filtreli olsun...

— Bir Hisar versene filtreli... diye para uzatıyor.

Hem şu zıkkımı içeyim, hem de canımı kurtarayım soyundan bir teselli belki...

Ama bu teselliye de tütüncü dükkânlarında bulamaz oldu vatandaş... Çünkü çoğu zaman kendisine verilen cevap tek kelimedir:

— Yok...

— Kalmadı...

— Bitti...

— Gelmedi...

Yahu bu ne iştir? Neden bulunmaz filtreli sigara? Acaba herkes filtreli sigara içmeye başlayınca Tekel İdaresi yetiştiremez mi oldu? diye millet bu yokluğun sebebini ararken ortaya çıktı gerekçe:

Meğer bizim filtreli sigaralar Suriye yoluyla kaçırılırmış; bunun için Tekel İdaresi ne kadar filtreli sigara imal etse nafile... Hacılar, Güneyde, bizim filtreli sigaraları püfür püfür içerken, bizler de «yok» markayı sinemize çekip dumanını havaya üfleyeceğiz.

Görüyor musunuz küçük, küçücük bir şeyin altında yatan büyük davayı!

Bir başka küçük şey de İstanbul Hal'inin halidir.

İstanbul'un Hal'ini biliyorsunuz. İki milyonluk şu koca şehrin meyvası, sebzesi Anadolu'dan buraya toplanır kamyonlarla ve her sabah buradan dağılır şehre... İstanbul'un özelliği vardır: Meyvanın turfandasını meyvanın çıktığı yerde değil İstanbul'da yiyebilirsiniz... Şeftaliyi Bursa'dan çok İstanbul'da satar üretici... Portakal Adana'dan çok İstanbul'da satılır, ve Ege'nin bağlarından kamyon kamyon üzümler İstanbul'a taşınır.

Ne var ki yetiştirildiği yerde bir meyva veya sebze yirmibeş kuruşa satılıyorsa, İstanbul manav dükkânlarında sergilendiği zaman yüzüymü beş kuruştur.

Nasıl oluyor bu?

Bal gibi oluyor işte: Aradaki yüz kuruşu cebine indiren adam, hiçbir emek harcamadan çok para kazanan kişidir ki adına «aracı» denir.

Halk zaten bu araçlar yüzünden kazıklarını ve üretici bu araçlar yüzünden emeğinin hakkını

alamazken, bir de ne görelim gazetelerde?

İstanbul Hal'inde Çilli Burhan Çetesi adında bir gangster çetesi türemiş, Hal'e giren her kamyon dan beşyüz lira haraç almış. Hal'deki esnaf, kamyon başına beşyüz papeli toka edermiş Çilli Burhan'a... Çilli Burhan da çil çil liralara cebine istif eder, âfiyetle yermiş İstanbul'un eğlence yerlerinde...

Peki, kamyon başına beşyüz lira nereden çıkar? Hangi görünmez faturanın yekûn hanesini yükseltir?

Elbette halkın cebinden çıkıyor bu haraç... Ve elbette bir taşına yekpare Acem mülkünün feda olduğu şu «Şehr-i İstanbul'un kaldırımlarına basa basa yürüyen halk, bir takım araçlara, haraççılara, tefecilere para ödeyerek yaşamaya çalışıyor.

Görüyor musunuz, bir kilo elmadan, yarım kilo domatesten ve bir kaç salatalıktan çıkan davayı? Bu küçücük şeyler sanki birer «Alâaddin Lâmbası»dır. Elinize alıp şöyle oğuşturdu mu, hohladınız mı, koskocaman bir âlâmet büyür, bir memleket davası olur çıkar ortaya... Aracısından, tefecisinden, gangsterinden, haraççısından meydana gelen bir çete dizilir karşınıza, ve hep bir ağızdan:

— Senin yediğin meyvaya, senin tencerene koyduğun sebze ye biz hükmederiz; biz biçeriz bir kilosunun fiyatını... diye konuşur.

Sevgili AKBABA okurları! Küçük şeylere dikkat ediniz! Küçük şeyler, aslında büyük davaların tanıklarındır. Bir yaprakta nasıl bütün evreni görmek ve keşfetmek mümkünse; bazan bir paket sigarada veya yarım kilo domatesten bütün bir toplumun bozuk düzeni ortaya konabilir.

Evet, bozuk düzen, bozuk ve eksik terazi gibi günlük yaşantılarımızın tartıyor. Bu teraziyi düzeltmeden bir tek şeyin bile değerlemeyeceğine inanınız.

AKBABA

AKBABA

Gelecek Hafta

İLÂVELİ

Bütün sevdiğiniz imzalar
en güzel yazıları ve
karikatürleri ile

İLÂVELİ SAYIMIZDA

Bir yetkili, «Meselelerimizi sokağa
dökmeyelim» dedi. — Gazeteler —

KOLTUK ALTI!

HEP BU VATAN İÇİN

VEDAT SAYGEL

— Haklısın. Bi kaç tane de biz burada kurduk.
— Oh oh ellerine sağlık. Dördüncü madde şu: Kurulacak hüsusi ekiple ri köy köy dolaştırıp, muhalefet ile nasıl mücadele edileceğinin anlatılması... Bizim avradın köyüne git-meseydim, vallaha akıl etmezdim bu maddeyi eklemeyi... Köylülere rastlayıp goustukça, bi şeyler sezer gibi oluyordum zaten.
— Sola mı kaymışlar?
— Dutmasaydım kayıyorlardı na-missızım. Oysa yüz kere heriflerin nasıl çalıştıklarını, avlarını nasıl ya-kaladıklarını anlatmıştım kendilerine. Son gidişimde daha bi iyice an-lattım. Köye girdim ki, sanki mil-let tüm ölü! Kimsede ne gülecek, ne konuşacak hal var. Gayfeye toplan-mış, pinekleyip duruyorlar. «Selâ-mün aleyküm» dedim, cevap bile vermediler. Mistaa dayı diye bi ihti-yar var. Sokulduk ona:

«— İşler nasıl dayı?» dedim.
«— Berbat oğul» diye cevapladı.
«— Mahsul nasıl?»
Ters ters baktı:
«— Yandı!»
«— Sürü!...»
«— Açıktan telef oldu!»
Ülen bizim Mistaa dayı çoktan ze-hirlenmiş de habarım yok. Onu bı-rakıp bi başkasına yanaştım, o Mis-taa dayıdan da beter! Devresi gün şeherden hacı Nasuh ağayı alıp gel-dim. Öğleden sonra topladık köylü-yü çevremize:

«— Dini bütün bi islâm, Tanrıya şükretmesini bilir» dedik. «Şükret-meyip halinden şikâyet eden, mu-halefetin oyununa gelmiş bi vazallı-dır, kâfirden farkı yoktur» dedik. Biri çıkp:
«— Şu muhalif dedikleriniz gelse-ler, ne yaparlar bize?» diye sormas-ın mı?
Dedik:

«— Millettin cahil kalması için el-lerinden geleni yaparlar. Meselâ, ön-ce okulları kapatırlar.
Herif omuz silkeledi:
«— Okulumuz yok ki kapatsınlar.»
«— Elinizden doprağınızı alıp dev-letleştirirler!»
Tekrar ünnedi adam:

«— Doprağımız yok ki alsınlar.»
«— Sürünüzü size besletip, sütünü kendileri alırlar.»
«— Sürü mü kaldı bey?»
Hacı Nasuh kızıp sordu:
«— Hiçbir şeyiniz yok mu sizin?»
Bir kaç kişi birden:

«— Var» diye cevap verip, kış için kuruttukları tezekerleri gösterdiler. «Alsa alsı bi onları alırlar!»
Hacı Nasuh yılmadı. Allem etti, kalem etti, solun kötü bi şey oldu-ğunu onlara izah etti.
Bi hafta sonra tekrar köye dön-düğümüzde, millet kuzu olmuştu. Mistaa dayıya:
«— İşler nasıl dayı?» dedim.
«— Tanrıya binlerce şükür, sürü-nüp gidiyoruz!» diye cevapladı.
«— Mahsul nasıl?»
«— Hamdolsun yandı!»
«— Sürü!...»
«— Rabbime şükür açıktan telef oldu!»
Faydasını anladın değil mi? Dert dert olarak kalsa bile, millet şük-retmesini öğreniyor.

— Anladım Şaban'cığım.
— Sonuncu madde de şöyle: Bi-zim şu iptal edilen üyeliklerin güzelle-likle olursa güzellikle, olmazsa ceb-ren geri alınmasına teşkilâtça karar verilmiştir.

— Hepsini bu kadar mı?
— Şimdilik bu kadar gardaşım. Az sonra çocukla gönderirim sana. Yolculuk ne zaman?
— Kismetse yarın sabah erkenden uçuyorum.

— Desene bu gece de uykusuz ka-lacaksın?
— Ne yaparsın... Didinmelerimiz uğraşmalarımız hep bu vatan için.
— Haydi gtle güle gardaşım. Bey-efendinin ve bütün partili arkadaş-ların gözlerinden öperim.

Vedat SAYGEL

— Alo, Şaban'cığım, sen misin?
— Ooo... Ülen Osman bey gardaş-ım, seni goren hacı mı olur, hoca mı? Gaç gündür telefonunu aç aça telleri eskittim, nirelerdesin ayol?
— Yaa, öyleymiş... Söylediler. Bu sıra möhüm bi meselenin peşine düştüğünden, bi kaç gün yazıhane-den uzaklaşmak zorunda kaldım.
— Allah yardımcımız olsun gardaş-ım. Bizleri yemeden içmeden ke-sen, datlı uykularımızdan eden hep bu millet meseleleri değil mi? Ne yapıyon gine? Boğaz Köprüsü için piyasadan demir mi topluyon?
— Yoo... Vazifelendirdiğim adam-larım yapıyor onu.
— Gelecek yıl kurulması düşünü-len otomobil pavlikası için arsa mı kapatıyon?
— Fabrikanın nereye kurulacağını öğrenemedim henüz.
— Haa, anladım... Fakir fukarayı kış ortasında yakacaksız bırakma-mak için, garanti orman peşindesin!
— O işi yazdan hallettik şükür.
— Pekii, bunlardan daha möhüm millî mesele mi galdı geriye?
— Var ya...
— Ne imiş ki?...
— Hele bi gafanı gurcala baka-lım... Bugünlerde memleketi teme-linden sarsan meselelerin en möhü-mü ne?
— Dost ve müttefikimiz Amerika'n-ın gemilerini İstanbul'a gönderişi üzerine çıkan gürültü...
— Milli dostlukların zedelenmesi bakımından möhüm olmasına o da möhüm ya, daha daha?...
— Milli iradenin Konya'da şahlâ-nış...
— Bak ben söyleyeyim: Bugünün en möhüm memleket meselesi, mil-li iradenin oyları ile seçim kazan-mış olan memleket evlâtlarının, ana-larının süti kadar helâl olan mazba-talarının geçersiz sayılışı...
— Sonunda ben de oraya gelecek-tim zaten. Seni aramamın asıl se-bebi de bu. Angara'daki doplantıya gatilacağını duyunca, bizim il teşki-lâtı adına beyefendiye bi haber de ben salayım dedim.
— Anlat Şaban bey gardaşım, din-liyorum.
— Müsait bi zamanda beyefendi-yi bi kenara çekip, selâmımı, partiye bağlılığımı söyledikten sonra, «Son

hâdiseler karşısında il kaynıyor beyefendi» dersin.
— Peki Şaban'cığım, söylerim.
— «Galeyana gelen millî iradeyi, Şaban bey zaptetmekte güçlük çek-iyor» dersin.
— Söylerim Şaban'cığım.
— Lâf aramızda, ganun adamları ganun adamlığını bilmeli, hükûmat hükûmatlığını... Milli iradenin oyları ile işbaşına gelmiş bi hükûmat, üç beş kişinin kararı ile gazandığı seçimi vermez gardaşım. Hükûmat dediğin vurduğu yerden ses, savur-duğu yerden toz çıkartmalı! Haksız mıym?
— Yerden göge kadar haklısın Şa-ban'cığım. Hepimizin şikâyeti aynı değil mi? Milli irade kendisini tem-silen oyunu bana versin, Kurulun kararı ile yerime bir Halkçı geçsin! Osman'da bu işin peşini kolay ko-lay bırakacak göz var mı? Sebep de ne biliyor musun? Hani altı yıl kadar önce Halkçıların iftirası ile «Sahte belgelerle zimmetine arsa ge-çirdi» diye altı aylık mahkûmiyetim var ya? Hani aften yararlanıp yat-madan çıkmıştım...
— He...
— Sebebi de o işte. Ülen diyecek-sin bu namıssızlara... On yıl önce köyden beş parasız çıktım, milli iradenin ısrarı ile çıktım. Bu şe-he-re millî iradenin ısrarı ile geldim. Milli iradenin ısrarı ile gecekond-u mahallesinde bakkal dükkânı açtım. Milli iradenin ısrarı ile çevirdiğim sahipsiz arsayı parselleyip, gecekon-duculara sattım. Milli iradenin ısrarı ile Belediye Meclis Üyeliğine a-daylığımı koydum, kazandım. O hal-de millî irade ben'im! Tâyinle gel-miş bi memur, milletin reyî ile işba-sına gelen bi vatan evlâdını, işten nasıl uzaklaştırır arkadaş!
— Ülen Osman bey gardaşım, eğer beyefendiye aynen böyle söylemez-sen ölümü gör! «Şaban'ın şikâyeti de aynı sebepten» de. Üç yıl önce başıma belâ kesilen bizim sekreteri bilirsin. Hani aklımı almış, fikrimi çelmişti de, bi gece goynuma giri-vermişti. Sonra iftiraya uğrayıp beş ay yemiştim hani... Reşit olmayan bi kızın ırzına geçmekten... Bunca-cık şey için bi siyaset adamının istik-bali köreltilir mi yâni? İnsan yanlışlıkla sınırı geçip düşman top-

raklarına giriyor da, yanlışlık oldu-ğu anlaşılınca affediliyor. Bi ırza geçmek, sınırı geçmekten daha bü-yük bi suç mu?
— Vallaha anlayamadım gardaş-ım. Hükûmat dizginleri sıkı dut-mazsa üç beş çıkarıcının çabasıyla, koskoca millî iradenin şerefi iki pa-ralık olacak.
— Benim görüşüme göre bütün bunlar muhalefetin oyunları. Hükû-matın bu konuda almayı düşündüğü bazı tedbirler varmış. Duyunca se-vindim. Angara doplantısında enine boyuna görüşülecekmiş galiba. Teş-kilâtta arkadaşlarla hükûmata ye-di maddelik bi teklif hazırladık. Ta-rafımızdan onu da beyefendiye su-narsan, çok memnun oluruz. Başlı-ğı şu: Muhallifleri kurutmak, demok-rasiyi korumak için yapılması şart olan işler... Vaktin var mı? Madde madde okuyalım mı sana?
— Dinliyorum.
— 1: Kayıtsız şartsız millî irade-nin dediğinin olması... 2: Hükûmat emrini dinlemeyenlerin mevkii ne o-lursa olsun açığa alınması... 3: Es-naf Komitelerinin hızla kurulması... Bunun demokrasiye faydalarını sen benden iyi bilirsin. Malûm, bizim halkımız veresiyecidir. Diyelim ma-hallende üçyüz kişi var, bunun iki yüz sekseni borca alış veriş ediyor. Senin istediğin partiye oy vermeye mecbur mu bunlar?
— Elbette mecbur!
— Bağlı bulunduğumuz sandıktan 279 oy çıkarsa ne yaparsın?
— Bir çizik...
— Hepsinle veresiyeyi kesersin de-ğel mi?
— Tabii...
— Esnaf Komiteleri bunun için hemen kurulmalı.
— Teklif ederim Şaban'cığım.
— Ülen Osman bey gardaşım, tek-lif itme, asıl! Muhalefetle uzaktan u-zağa bağırıp çağırmakla mücadele olmaz. Adım adım dakip ideceksin. Millet nerelerde doplanıyor? Gayfe-lerde değil mi? Her gayfede bi der-nek kuracaksın. E, dernek dediğin de parasız kurulmaz ki... Her bir-nin başkanı var, ikinci başkanı var, idare heyeti var, muhasebecisi var, propaganda büroları var. Bunca a-dam ne yiyecek gardaşım?

Demirel, İstanbul seçimleri için «haram lokma» dedi. — Gazeteler —

Demirel'e göre: Haram lokma...

... Ve helâl lokma!

Yazısız

Çalışma Bakanı: «Esnaf, Türkiye'nin sanayi mimarıdır» dedi. — Gazeteler —

— İmara bak, imaraaaaa!..

YELPAZE

REFİK ERDOĞAN

PUSULA!

GEÇEN hafta size Amerika'nın batısındaki Havasu Gölü kıyılarında geliştirilen bir turistik parselleme projesinden söz etmiştim. O hikâyede bizi de ilgilendiren bir başka nokta var.

Havasu adı o bölgede yaşayan kızılderililerin dilinden alınmamış. Ve ne demekmiş, biliyor musunuz:

«Mavi Su» demekmiş!

«Hava su» ile «mavi su» benzerliği gibi yakınlıklara birçok kızılderili kabilelerin dilleriyle Türkçemiz arasında epeyce sık rastlanıyor. Kuzey ve Güney Amerika yerlilerinin kilim motifleriyle bizimkiler arasındaki benzerlikler kabilinden başka belirtileri de inceleyen uzmanlardan bazıları şu iddiayı ileri sürüyorlar:

Amerika kıtasının yerlileri oraya Bering Boğazı yoluyla göçmüş Orta Asyalılar olduğuna göre, dünyanın değişik yerlerine yine Orta Asya'dan dağılmış başka kavimlerin kültürleriyle onların arasında paralellikler bulunması çok tabiidir.

Sizin anlayacağınız, bu görüş doğruysa kızılderililerle akraba çıkıyoruz!

Öyle bir iltimalin yaratabileceği karışıklıkları düşünmek bile insana dehşet veriyor.

Bir kere, yılan hikâyesi haline gelen «Türkiye'de Amerikalılara bırakılmış topraklar» konusuna «Amerika'da Türklerin akrabalarına bırakılmış topraklar» meselesi eklenebilir.

— Siz akrabalarımıza söyleyin, üstüne çöreklandıkları bölgeleri boşaltsınlar, ötesini sonra düşünerüz, gibi bir teklif atılabilir ortaya.

İkili anlaşmalarla ilgili ikili görüşmeler böylece üçlü anlaşmalarla ilgili üçlü görüşmeler haline gelebilir.

Sonra efendim, bilirsiniz, bizim işleri başlarından aşkın ırkçılarımız var. Bu begler Türkiye Cumhuriyeti sınırları içindeki vatandaşlarının dertlerini ulu Tanrıya havale edip canlarını dişlerine takmış, sınırlarımızın çok ötesindeki ırkdaşları kendi buyrukları altına almak için durmadan kafa patlatmaktadırlar.

E bu yorgun düşüncülerin kafaçıklarına şimdi bir de kızılderili akrabalarımızı beyazların boyunduruğundan kurtarıp C. K. M. P.'ye komando yazmak kaygısı yüklenirse halleri nice olur?

En kötüsü de, «Doğululuk - Batılılık» konusunda milletçe zaten

bir hayli karışmış bulunan aklımızın büsbütün allak bullak olması ihtimali.

Biz bu memlekette hep şu teraneyi dinleyerek yetiştik:

— Batılıyız! Değilsek de olmayız! Olmaktayız! Olacağız!

Bütün çocukluğumuz boyunca sinema perdelerinde hınzır kızılderilileri sinek gibi avlayan Batılı kovboyları hayranlıkla seyrettik.

Kazara bir Avrupa gazetesinde Türkiye'yi Doğulu kılıkta temsil eden bir karikatür çıksa «Vay efendim bizi hâlâ o durumda mı samyorlar, tıpatıp kendileri gibi giyinmeyi öğrendiğimizden haberleri yok mu?» diye öfkelenmeğe alıştırıldık.

Bütün geleneklerimizi «alaturkalık» diye küçümsemeyi, her şeyin alafrangasını —üstünde hiç düşünmeden— üstün görmeyi, Osmanlı'ya burun kıvrımayı, mimariden tiyatroya kadar hiçbir sanat dalında kendi milli üslubumuzu yaratma gereğini duymamayı güzelce öğrendik.

Dilimizi sadeleştirirken bile sırf Fransızca «ekol» kelimesine benzesin diye «okul», «onör» kelimesine benzesin diye «onur», «bülten» kelimesine benzesin diye «belleten» laflarının icadını tabii karşıladık.

Böylece milli bilincimizin, hayşiyetimizin, kültürümüzün bellenmekte olduğunu hiç farketmeden «Aman Batılılar bizi Avrupalı sayacaklar mı, saymayacaklar mı?» korkusu içinde büyüdük. Bereket versin sonunda insafa gelip bizi NATO'ya kabul buyurdular da artık iyice Batılı olduğumuza inanıp rahata erdik.

Hep Doğudan Batıya gitmenin iyiliğine inandırıldıktan ve mura da da erdikten sonra şimdi birdenbire Batıdan Doğuya göçmüş akrabalarımız olduğunu, onların Batının batısında bulunduklarını, bizim Batılı dediğimiz kişilerin onlara kıyasla Doğulu sayılmaları gerektiğini görürsek bu sefer pusulayı temelli şaşırma mıyız?

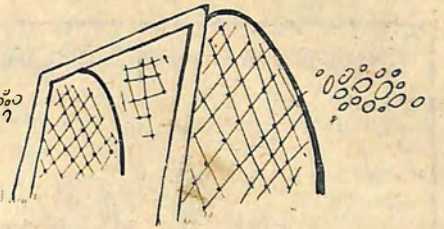
Doğu'da Japonya gibi ülkeler endüstride devleşmeğe yöneldikçe, bütünüyle Asya çeşitli hamlelerini gerçekleştirmeye koyuldukları pusulamızın ibresinde acayip yalpalar görülmeye başladı zaten. Asya Bankasından kredi istegimiz «Madem Avrupa'lısınız, bizden niçin para istiyorsunuz?» cevabıyla reddedildi diye Türkiye Cumhuriyeti maliyesi kederler içinde.

Güler misiniz, ağlar mısınız? En iyisi, büyüklerimizin duvarlarına bir de şu sloganı asmak: «Mesele Doğulu ya da Batılı değil, adam olmaktır.»

KARAGÖZ'ÜN

AZİZ NESİN

ANTRENÖRLÜĞÜ

KİŞİLER :

HACİVAT — KARAGÖZ — ALEKBER — TEMEL REİS — (KOCA KARI) YAŞLI ZENNE — MÜZ-MİN MUHALİF — HACİAĞA — MORAL AY-TEN (Zenne) — (KAPTAN) DUVAR AHMET (Bek) — İDARECİ

(Perde açılmadan, çocuk bağırtıları duyulur)

ÇOCUKLAR (Tempoyle) — Başlayacak mısın? Başlayalım mı? Karagöz'ün evini, Taşlayalım mı?

(İki-üç kez tekrarlanır)

KARAGÖZ (Sesi duyulur) — Hep Karagöz'ün evi-ni taşlarsınız. Taşlanacak evi bilmez misiniz siz? Hacivat'ın evini taşlarsanız!

ÇOCUKLAR (Tempoyle) — Başlayacak mısın, Başlayalım mı? Hacivat'ın evini, Taşlayalım mı?

KARAGÖZ (Sesi duyulur) — Hadi, hep birlikte taşlayalım da ininden çıkaralım şunu... Hacivat, başlayacak mısın, yoksa şarap çanağından başlayalım mı?

(Perde açılır. Hacivat, semai söyleyerek gelir)

Gaafil, ne ararsın kara toprakta define? Gözyaşlarımın damlası bir özge hazine! Benden bu güzel dünyaya miras kalacaktır, Eş'ar-ı derunun dökülüp hâk-ı zemine!

Hay haaaak, hay haaaak!

(Perde gazelini okur)

Hayâl, evet, ne var ki burda gerçeğin hayâli var, Dışında perdenin gülünç, derinde çok melâli var!

Çıkar mıkar gözetmeden hayâl deyip de herkesi, Bu perdeden eleştirsek, ne olmak ihtimali var?

Derin düşün, biraz da gül, dersin alıp bu perdeden, Küçüklerin, büyüklerin, görüp duyun ne hali var!

Bu yükseliş sürer sanıp nedense halkı hor gören, Gelir bunun da bir sonu, bunun da bir zevâli var!

Görüntüler ki yansıyor bu perdeden: Hayatımız, Sizin, bizim mahallemiz, fakir, zengin ahali var!

Sayın bayanlar, baylar merhabaaa...

KARAGÖZ (Pencereden) — Sayın olmayan bayan-lar, baylar, sizlere de merhaba!

HACİVAT — Bindiği dalı kesenler, öksürüğe gö-re esenler, çabuk darılıp küsenler, merha-baaaa!...

KARAGÖZ (Pencereden) — Merhaba bal-börek, merhaba zehir-zemberek...

HACİVAT — Konuşurken mangalda kül bırak-mayanlar, halka talkın verip kendileri salkım yutanlar, merhaba!

KARAGÖZ (Pencereden) — Dönme dolaplar, rüz-gâr gülü, çarkı felek, sayın döneke, merhaba!..

HACİVAT — Atı alıp Üsküdar'ı geçen, parayı verip düdüğü çalan, arabasını dağdan aşırın, düz yolda yolunu şaşırın, merhaba!..

KARAGÖZ (Pencereden) — Odun iskelesi müdü-rü, gusulhane mandalı, aptesane ibriği, merhaba!

HACİVAT — Tatlı sesli yem borusu, eğrisi, doğ-rusu, parlak geleceğimiz çıkmaz ayın son çarşambası, merhaba!

KARAGÖZ (Pencereden) — İncir çekirdeği, keçi boynuzu, dam üstünde saksıyağan, merhaba!

HACİVAT — İşte girdik alana, Selâm verdik dört yana, Sözümüz anlayana, Merhabalar, merhaba!

Efendim, demem, o demek değil... Ünlü şai-rimiz Zrtullah-ı Kirmaninin

«İstemem yamalı hamam bohçası İsterim dikensiz bir gül bahçesi»

dediği gibi, bu alanda hep ben, hep ben söy-lesem, dinleyenler de hep baş sallasa, hep baş sallasa...

KARAGÖZ (Pencereden) — Aradabir de kuyruk sallasa...

HACİVAT — Ben nutuk atsam, nişangâhsız sal-lasam, onlar da alkışlasa... Hülâsa, bir diken-siz gül bahçesi olsa... Yaaa heeeey! Bu se-çimde de, seçmenler zarımıza baksa da yo-lumuzu bulsak... Maksat vatan kurtulsun... Yâr bana bir eğlenceee...

KARAGÖZ (Pencereden) — Yine dayağa kaşını-yor.

HACİVAT — Yâr bana bir eğlenceee...

Cesur sanmayın beni, bende yürek Selânik, Uçbuçuk atıyorum, yüreğim değil çelik. Ben de doğru söylerim, sonu olmasa delik... Hâlâ prensip diye bağladığım yerde kal! Yukarı tükür bıyık, aşağı tükür, sakal... Yâr bana bir eğlence...

KARAGÖZ (Pencereden) — Onu öyle demezler, Peynir ekmeğe yemezler, Ben de seni dövmezsem, Bana da adam demezler...

(Pencereden Hacivat'ın tepesine atlar. Kav-ga ederler. Karagöz yere düşer, yatar. Hacı-vat gider.)

KARAGÖZ — Ooof... Bittim... Halis yurttaş ol-duğum belli ki, dayak yemekten bitirli kurtulamıyorum. Her zamanki gibi yine alta düş-tük. Amaaan!... Kalçalarım, nalçalarım, ah benim salçalarım... Dayağın acısından boyuna saçmalarım...

SÖYLEŞİ

HACİVAT (Gelir) — Vaay, iki gözüm Karagözüm.

KARAGÖZ — Vaay, ağzım, burnum, suratım, Ha-civat'ım.

HACİVAT — Ayol, öyle mi derler?

KARAGÖZ — Ya nasıl derler?

HACİVAT — Sabahı şerif hayır olsun denir.

KARAGÖZ — Demem.

HACİVAT — Neden?

KARAGÖZ — Yahu, bütün Sabahattin Şerifler neden hayır olsun?

HACİVAT — Karagöz'üm, anlamadın; yanı bon-jur denir.

KARAGÖZ — Peki, panjur.

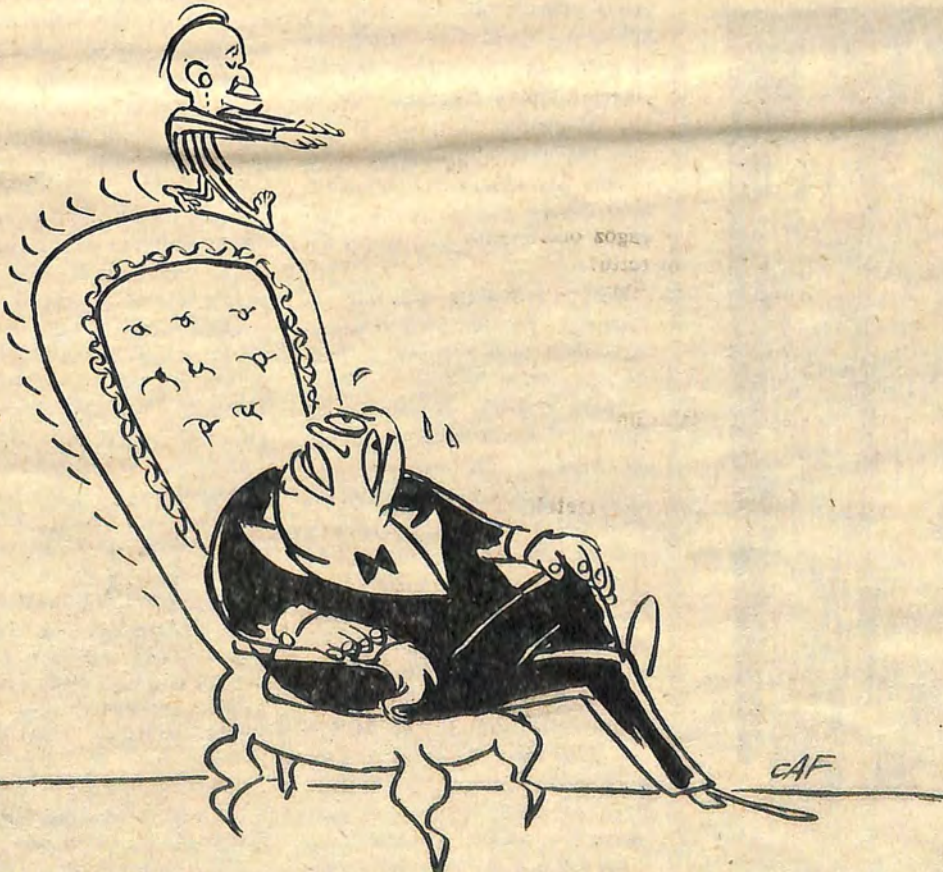
HACİVAT — Yine anlamadın Karagöz'üm, gud-morning denir.

KARAGÖZ — Ne demek o?

HACİVAT — Günaydın demek...

KARAGÖZ (Vurur) — Öyle desene ulan, Türk kaşığıyla frenk çorbası kaşıklamazsan, yapa-mazsın. (Vurur)

Demirel, «İnönü gaflet uykusundadır» dedi. — Gazeteler —

UYURGEZER!

HACİVAT — Karagöz'üm, çok özlediğim için koşma koşma sana geldim, sen de bana dayak atıyorsun.

KARAGÖZ — Ben sana hayal perdesinde dayak atıyorum, (Vurur) oysa gerçekte her zaman dayak yiyen benim...

HACİVAT — Karagöz'üm, ben sana akıl danışmaya geldim, sen beni haşlıyorsun...

KARAGÖZ — Haşlayacağım ama, karta kaçmışsın, haşlanmıyorsun ki... Önce haşlayıp sonra fırına vereceğim... Ulan, sen balkabağı mısın?

HACİVAT — Şakayı bırak, çok sıkıştım...

KARAGÖZ — Ben helâ bekçisi miyim be?... Sıkıştınsa git şu ağacın dibine, ard ayağının birini kaldırıp rahatla...

HACİVAT — Yazıklar olsun... Bunca yıllık dostuna yardım etmiyorsun.

KARAGÖZ — Kelin merhemi olsa başına sürer.

HACİVAT — Hah, tamam... Bana da merhemsiz biri gerekli işte... Yâni ben bir yurttaş arıyorum.

KARAGÖZ — Ne olacak yurttaş?

HACİVAT — Üzerinde deneme yapacağım.

KARAGÖZ — Ulan, ben denek olacak lâboratuvar kobayı mıyım?

HACİVAT — Canım, neye kıızıyorsun? Sen yurttaş değil misin?

KARAGÖZ — Ben yurttaşım da, ya sen nesin?

HACİVAT — Adayım Karagöz'üm, aday...

KARAGÖZ — Dilerim, daha da beter olası...

HACİVAT — Ayol, öyle mi, derler?

KARAGÖZ — Ya nasıl derler?

HACİVAT — İnşallah seçilirsin, derler...

KARAGÖZ — İyi ya işte... Ben de öyle dedim: İnşallah daha beter olursun...

HACİVAT — Biraz sonra Kılışteri Meydanında halka nutuk atacağım. Önce senin üzerinde nutkumun etkisini denemek istiyorum.

KARAGÖZ — Ben deneme tahtası mıyım be?...

HACİVAT — Canım, arkadaşlık hatırı için...

KARAGÖZ — İyi ya peki, biraz eğlenmiş olurum... Salla bakalım...

HACİVAT — Hâzâ Dua-i Seçimiyeye...

KARAGÖZ — Nutuk mu, dua mı bu be?

HACİVAT — Nutukumsu da duamtırak...

KARAGÖZ — Amma matrak... Salla zarını...

HACİVAT — Hâzâ dua-i seçimiyeye... Karagöz'üm, yeri gelince âmin dersin...

KARAGÖZ — Olmaz, ben olmayacak duaya âmin demem...

HACİVAT — Deyiver canım, benim hatırım için...

KARAGÖZ — Ulan, daha seçilmeden kazıklanmaya başladın be... Salla bakalım...

HACİVAT — Ey cemaat!...

KARAGÖZ — Âmilin...

HACİVAT — Dur yahu, daha âmin'in yeri gelmedi.

KARAGÖZ — Mezar duası değil mi bu? Ey cemaat, dedin...

HACİVAT — Canım efendim, seçim duası bu... Yeri gelince âmin diyeceksin, yeri gelince alkışlayacaksın... Başlıyorum.

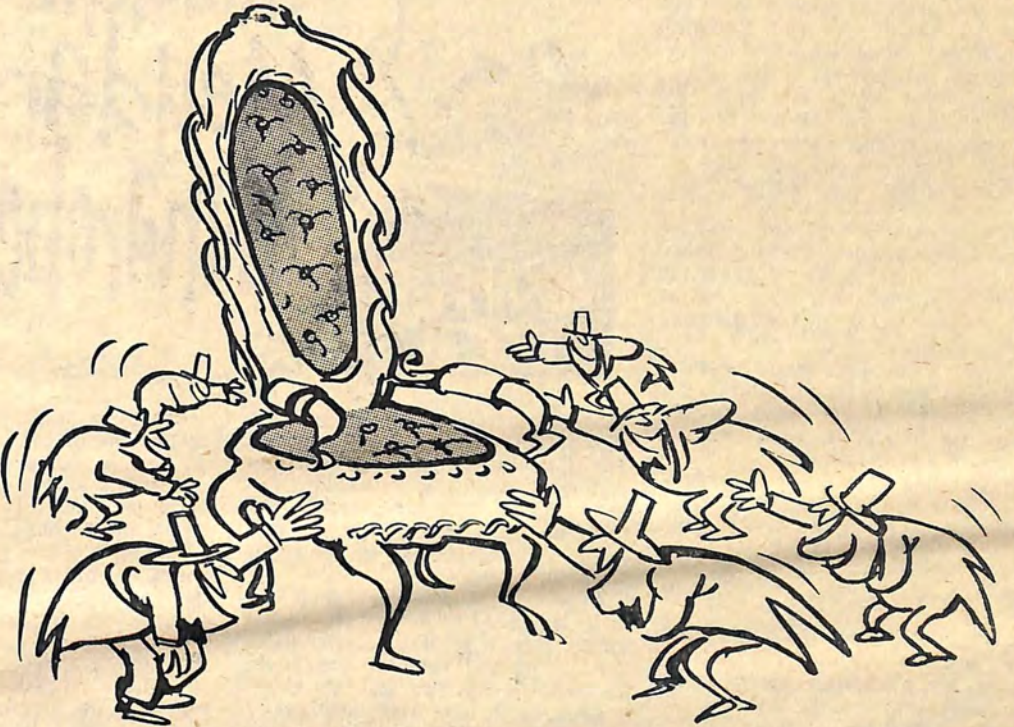
KARAGÖZ — Âmin...

HACİVAT — Daha yeri gelmedi Karagöz'üm.

KARAGÖZ — Ulan, ben nerden bileyim, yerinin gelip gelmediğini?

Gün ola, harman ola...

— Buyurun... Rica ederim, siz buyurun!

HACİVAT — Bak Karagöz'üm, ben bir kere öksürünce âmin dersin, iki kere öksürünce alkışlarsın...

KARAGÖZ — Hiç öksürmezsen yuh çekerim...

HACİVAT — Canım Karagöz'üm, yuh çekilmez...

KARAGÖZ — Ulan çok canımı sıkarsan, yuf çekmez de ne çekerim?

HACİVAT — Sen de o zaman, halk gibi, ya sabur çekersin... Başlıyorum.

KARAGÖZ — Başla ulan, yoksa şimdi ben başlayacağım...

HACİVAT — Ey cemaat!

KARAGÖZ — Ya sabır...

HACİVAT — Cenab-ı Hazret-i Marsuvan, biz bu seçimlerde muzaffer eyleye! Öhhö...

KARAGÖZ — Âmin...

HACİVAT — Ve dahi adaylarımıza arşın arşın bez vadeyledikçe, sıkışmış her vatandaşı Cafer eyleye!... Öhhö, öhhö...

KARAGÖZ — Şak şak şak şak...

HACİVAT — Ve dahi bize oy verenlerin karada tuttuğu taşı altın, denizde tuttuğu hamsiyi lüfer eyleye! Öhhö... Öhhö, dedim... Karagöz öhhö, dedim.

KARAGÖZ — Ne o gıcık mı tuttu?

HACİVAT — Nutku piç etme yahu, âmin desene...

KARAGÖZ — Âmin ulan...

HACİVAT — Cümle yârân-ı ihvanımızı marş marş ile koltuğa seferber eyleye!... Öhhö... Hadi öhhö...

KARAGÖZ — Kaç kere öhöledin?

HACİVAT — Bir...

KARAGÖZ — Ne olacaktı?

HACİVAT — Âmin diyeceksin...

KARAGÖZ — Âmin...

HACİVAT — Ve cümle koltukları silme bizlere müyesser eyleye... Öhö, öhö...

KARAGÖZ — Biz yine ayakta kaldık.

HACİVAT — Öhhö, öhhö, dedim, alkışlasana!

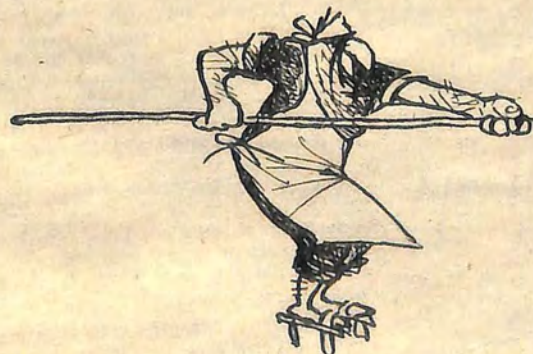
KARAGÖZ — Zorla alkış olur mu be? Âmin...

HACİVAT — Ve hasımlarımızı yerle bir, zir ü zember eyleye! Ve anları fülus-u ahmere muhtaç, tig-ü teber eyleye! Ve anları dargelirli vatan-darlardan beter eyleye! Mevcut cümle palavraları adaylarımıza asân eyleye ve bize rey vermeleri için dağları, taşları, kurtları, kuşları insan eyleye!...

KARAGÖZ — Ulan yeter artık, oy dilencisi herif...

HACİVAT — Nurcularımızın Bitpazarı'na nur, hasımlarımıza atmak için bizlere bol çamur, halkın kamburu üstüne kambur, su taşımak için millete kalbur, ehl-i kubur için yağmur ve millî milyonlerimize huzur ihsan eyleye...

KARAGÖZ (Vurur) — Seni de tez günde basur eyleye... (Vurur) Senin duan kabul olursa Bitpazarı'na nur yağardı be... (Hacivat gider) Sen gidersin de ben durur muyum? Beni buraya dargelirli aylığı ile bağlamadılar ya... Ben de gider seçim meydanında palavraları dinler neşemi bulurum... (Devamı var)

Yazısız

HABER, Hırto köyünün Tefo a-
ğasına gelince, Tefo ağa sini-
rinden ter ter tepindi:

— Ula ne dımehtir ki, Vırık kö-
vünün iki dene hayvanı bizim otla-
ğa gire! Bu olsa olsa bizi gavgaya
teşvikdir...

— Öyle ağam, dedi Sado.

— Var get ula, söyle o Vırık köv-
nün ağası Halo'ya, etmesin böyle bir
daha gancıklık, yoğunam toplam
adamlarımı, yıkarın kövünü başına,
gızdırmasın beni ha!...

Sado, atına atladığında Tefo ağa
hâlâ sinirinden ter ter tepiniyordu.
Onu ancak, beşinci karısı, onbeş ya-
şındaki Ümmü teskin edebildi:

— Gızma baboşum, gızma! diyor-
du.

— Gızarım ula! Göz göre göre iki
dene hayvanı bizim kövün otlağına
sokiyler. Bilmiyorlar ki kövlerini
başlarına geçirirem!

— Geçirin ağam geçirin. İsdese
şimdi geçirin!

Ümmü, Tefo ağayı teskin ededur-
sun, Sado yanına üç atlı olarak Vı-
rık köyünün yolunu tuttu. Silâhlı
adamların arasından Halo ağanın
yanına çıktuktan sonra:

— Halo ağa, dedi, benim ağam
diyor ki, bi daha hayvanlarını bizim
otlağa salmasın diyor, sonam çoh
bi kötü şeyler olur diyor.

Halo ağa, burnundan çektiği kılı
şalvarının ucuna yapıştırdıktan son-
ra:

— Kötü olacaktı da nidecekmiş
ula? dedi.

— İki köv arasında gavga çıkacak.

— Ossun ula!

— Son sözün bu mu ağa?

— Bu!... Hem get ağana de ki,
Halo ağa hayvanlarını tekrar sala-
caktı de!

— Amma ağa!

— Ne ağası ula, çek arabanı!

— Govuyon beni he?

— Yörü!

Sado, hışımla çıktı Halo ağanın
yanından. Kovulmuştu. Koskoca Te-
fo ağanın sağ kolu Sado, Halo ağa-
nın huzurundan kovulmuştu.

Yel gibi sürdü geldi atını:

— Ağam, dedi, çoh bi kötü lâflar
etti Halo ağa senin için.

— Ne didi?

— Anana söğdi!

— Ulaaa, benim anama ha!

— Sona şey ağa, arvatlarına da
sırasıyan söğdi, Ümmü'ye bilene!

— Ula durma goş, kövün içine dal,
ağamızın hemi de Hırto kövünün na-
mısı toptan elden getti de, tüfengini
gapan gelsin buraya, ağasının namu-
sını gurtarsın!

Sado, sevinçle çıktı ağasının ya-
nından. Yanına aldığı üç adamıyla
köy evlerini teker teker dolaştı. A-
ğasının anasına avradına sövüldüğü-
nü duyan tüfengini kapıp koştu ağa-
sının konağına:

— Ağam öl de ölek, fur de fu-
rak, ayağının turabı olak, diyor baş-
ka bir şey demiyorlardı.

Ağa, elinde tesbihi, başında tak-
kesi:

— Daş üsdünde daş galmasın Vı-
rık'da, ağnadınız mı, daş üsdünde
daş galmasın! emrini verdi.

Ağanın namus savaşı uğruna gece
yarısı tüm erkekler yola çıktılar.
Bir tilki sessizliğiyle yol olarak gün
doğarken Vırık köyünü bastılar. Ö-
yle bir döğüş, öyle bir cenkti ki bu,
daha ne Vırık köyünün tarihi yaz-
mıştı böyle bir savaşı, ne de Hırto
köyünün tarihi...

Devrisi günü gazeteler haberi, on
ölli, onbeş ağır yaralı, otuz hafif
yaralı olarak verdiler. Jandarmalar
tertibat aldı, suçlular yakalandı,
Hırto köyünden beş kişi, Vırık kö-
yünden de üç kişi damı boyladı...

Ama, hem Hırto köyünün, hem de
Vırık köyünün damarlarında öyle
bir kin dolaşıyordu ki daha, değil
on kişinin ölmesi, değil yedi kişinin
damı boylaması, asla bu kini sön-
düremeyecekti...

Ağanın namusu hiçbir şeye benze-
mezdi...

Aradan çok geçmedi, geçici kara-
kol tekrar kasabaya, devriye jandar-
malar da birliklerine döndüler. İşte
o zaman Sado, Tefo ağaya:

— Ne diyon ağam, bu akşam ge-
ne bi hücumla geçek mi? dedi.

Tefo ağa, dindar bir insandı. O-
nun için Tefo'ya:

— Cumayı bekliyecek, cuma gecesi
hücum, sen milleti gene topla bura-
ya, dedi.

Sanki Vırık köyü unutmuş muy-
du ki baskının kinini? Halo ağa da
jandarma korkusu üzerinden kalkar
kalkmaz, köylüleri başına toplayarak,
o da cumaya hücum emrini verdi.
Her iki tarafın kurmayı da, baskını
bir güzel plânladılar. Halo ağa, Vı-
rık köyünün kurmay başkanlığını
bizzat üzerine almıştı:

— Şu yedi gişi kövün gündeğusun-
dan, şu onaltı kişi günbatısından hü-
cumla geçecek. Ben de kırk gişiyen
Tefo ağa denen deyyusun gonağına!

Hırto köyünün kurmay başkanlığı
ise, Tefo ağa basur sancısı çektiği
için geçici olarak Sado'nun üzerin-
deydi. Sado da hücum plânını ha-
zırlamış, savaş kazanıldıktan sonra
kimlerin dağa çıkacağını, kimlerin

jandarmaya, «biz öldürdük» diye
teslim olacaklarını plânlamıştı. Hat-
ta olur ki savaşı uzarsa, bir kağı
arabasıyla seyyar mutfağın kimler
tarafından arkadan getirileceğini in-
ceden inceye tembihlemişti...

Mübarek cuma gecesi, yatsıdan
sonra, ağanın tüm duaları üstlerin-
de, kır atıyla Tefo ağa önde, Hır-
to'lular yola çıktılar.

Yine o saatlerde Vırık'lular da al
atlı Halo ağalarının arkasında yola
düşüler... Herkesin silâhı elinde,
dudaklarında Tanrının kendilerine
yardım etmesi için dualar, sessiz
ssesiz yürümeğe koyuldular...

Meradin ovasında, ilk defa karşı-
dan gelenler olduğunu Sado farkettili.
Ağasına:

— Ağam, dedi, sen bişeyler görü-
yon mu?

— Yoo!

— Şu barnağımın ucuna baksana!

— Garga sürüsü olmasın?

— Deel ağam, insan sürüsüne ben-
zıyor.

— Ula bunlar Vırıklılar olmasın?

— Olur da olur ağam!

Ay ışığında pek iyice anlaşılmadı-
ğı için, Sado, Hırto ordusuna ağa-
nın emriyle dur işaretini verdi. Son-
ra Selo'ya:

— Ula Selo, atla hele atına, bir
bak gel şu garşıya. Gelenler insan
sürüsü mü, yoğunam garga sürüsü
mü? dedi.

Selo, on dakika sonra yıldırım gi-
bi geldi:

— Garga deel ağam, insan, dedi.

— Kimler?

— Bilmem ağam!

— Vırık'lular olmasın?

— Onlardır belki ağam.

Tefo ağa:

— Onlardır onlar, diyerek kestirip
attı. Haydi Sado, ver hücum emrini!

Atlar, tozu dumana katarak bu ka-
labalığın üzerine hücum etti. İş iş-
ten geçmiş, Vırık'lular gafil avlan-
mışlardı. Avlanmışlardı ama, bu ta-
raftan da tam on iki kişinin canına
kıymışlardı. Sabah olunca iki taraf

da ölülerini kendi bulundukları ta-
rafa çektiler.

Halo ağa, Hırto'lular için öyle bir
plân düşünüyordu ki, eh yâni... He-
le bir gece olsun, hele bir ay çık-
sın, bilirdi onlara yapacağını.

Gece oldu, ay çıktı... O ne, Halo
ağa gündüzün karargâh kurduğu
Daşlıtepe'den güneş ışığı altında çe-
kilmeğe utanmış, şimdi kaçıyordu.

Sado:

— Tefo ağam, dedi, Vırık'lular gıc-
larına baka baka çekiliyorlar!

Tefo ağa:

— Ula kaçırılmıyacak fırsatı, hücum,
arkadan furallam deyyusları! dedi.

Hırto'lular öyle bir hücumla geçtiler
ki, Meradin ovası bir anda toz-
dan dumandan görünmez oldu... Fa-
kat nedense Vırık'luların hiçbir
yoktu ortada.

— Ula ne de çabuk getdi bu herif-
ler?

— Bilmem Tefo ağa!

— Ula goşdurun, tez kaçmışları!...

Ama koşamadılar. Ovanın bitimin-
deki iri kayaların ardına saklanan
Vırık'lular, ve de ağaları, hiç de bil-
medikleri halde Hırto'lulara eski bir
Türk savaş taktiğini gütmüşlerdi.

Bir anda Hırto'lular dört taraftan
ateşin içerisinde kaldılar...

— Yanmışam aneey, diyen yıkı-
lıyordu yere.

Hırto'lular pek pahalıya ödemiş-
lerdi bu hücumun cezasını. Gazetele-
rin yazdığına göre, Hırto köyünden
otuz iki kişi, Vırık'tan dört kişi dün-
yasını değiştirmişti. Bir o kadar da
yaralı vardı ama, yaralı mühim de-
ğildi. Sonunda, iki köyden toplam
onbeş kişi damı boylayınca, yine
iki köy arasına bir geçici karakol
kuruldu.

Bu olaya en çok üzülen jandarma
üstteğmeni Osman oluyordu. Yine o-
nu şehirden, karısından, çocukların-
dan ayırmışlar, bu Allahın belası
dağ başına, Vırık'lularla Hırto'lular
kavga etmesinler diye salmışlardı...
Ne idi bunların paylaşmadıkları?...
Bir otlak, bir ana avrada küfür de-
ğil miydi?

Birinci günü atını Halo ağanın ya-
nına sürdü. Halo ağa yemin üstüne
yemin etti ki:

— Ha vallah söğmemişem gurban,
diye.

Eee, demek ki iki köy arasındaki
siyasi hava yumuşuyordu. Halo ağa-
nın yemin üstüne yemin ederek söv-
memiş olduğunu söylemesi, bir ne-
vi taviydi.

İkinci günü atını Tefo ağanın ya-
nına sürdü. Tefo ağa:

— Ha söğmişdir benim arvadıma,
hemi de anama. Bir de çıkmak ister
sahip otlaga... dedi.

Namus meselesi için garantiyi a-
lan Tefo ağa:

— Ya gımandan otlak meselesi
n'olacak? dedi.

— İki köy arasında bir barış ya-
palım, bir antlaşma yapalım!...

— Yapık gımandan yapık. Yapık
amma, sözünde durmak ki Halo.
Bakmışın hayvanlarını gene salmış
bizim otlaga!

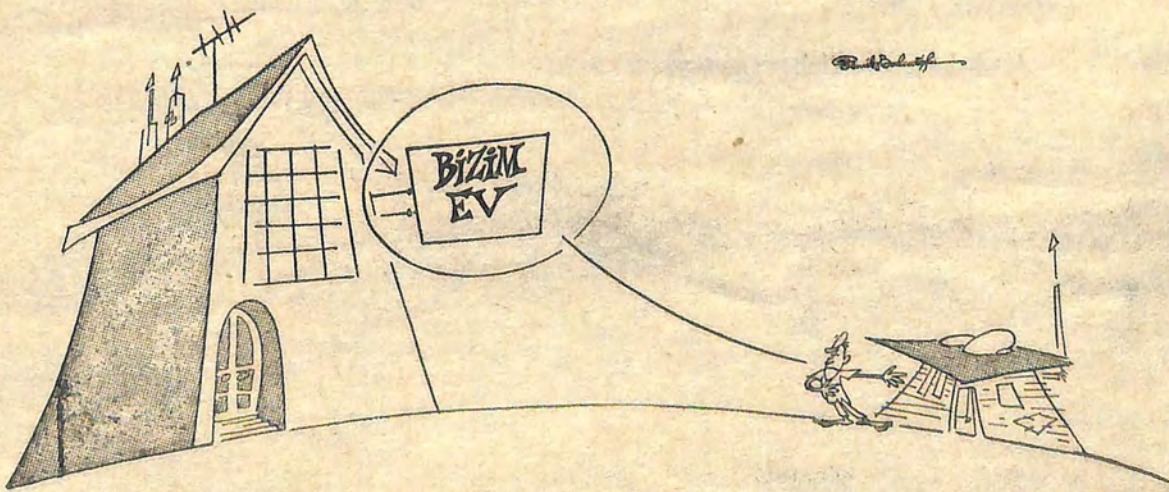
Hiç öyle sözünde durmamak olur
muydu, hele hele antlaşma yapılırken
büyükler bulunsunlar, büyükler de
imzalarını garantörlüklerini koysun-
lar... Bir cuma günü iki köyün tam
orta sınırındaki iri çınar ağacının
altında kaymakamı, tahrirat kâtibi,
nüfus memuru, müftüsü, şube baş-
kanı ve de Vırık'lı ve de Hırto'lu li-
derler toplandılar. Kuzular kesildi,
pilâvlar pişti, ayrılar içildi. Antlaş-
ma şartları bir bir yazıldı, bir bir
okundu, bir bir imzalandı, ve bir bir
parmaklandı... Halo ağa ile Tefo ağa
el bilene sıkıştılar...

Ama sonra ne oldu? Hihiç!... Bir
gün ipini koparan bir inek tekrar
daldı Tefo ağanın köyünün otlığına.
Arkasından da Halo ağa yine dilly-
le beş paralık etti Hırto köyünün
namusunu:

— Ula bu sefer essahdan sögiyom.
Tefo'nun anasını arvadını!...

Meradin ovası toz duman oldu yi-
ne...

Muzaffer İZGÜ

— «Bizim Ev» e bağışlar yağıyor. —

Ankara Kalesi

Bir tatili kesmeden sonuna kadar vurdurmadım. İstanbul'daysam Akbabam, kırk «atlama» yaparım yaz boyunca Ankara'ya dek. İş çıkar, güç çıkar, sıkıntı çıkar, üzüntü çıkar, halletmeğe mecbur olduğum.

Şimdi de bir iki gün için Ankara'dayım. Fransızlarla bir film yapacağız Türkiye üzre, Allah kismet edip, bütün irili ufaklı makamların göynünü ederse! Ededursun, Ankara'yı dolaşıyorum! İnsanın gözü mü geliyor, ruhu mu geliyor bilemem, fakat bu sefer kaleyi başka türlü gördüm, Ankara'yı da!

iBiliyor musun Akbabam Ankara nedir?... Direnmenin sembolüdür, tarih boyunca, doğa boyunca...

Bak kalesine... «Kartpostallık» ön tarafından değil, Cebeci yoluyla arka tarafından... Kale tepesinin üzerinde kurulmuş. Karşısındaki Timur tepesi...

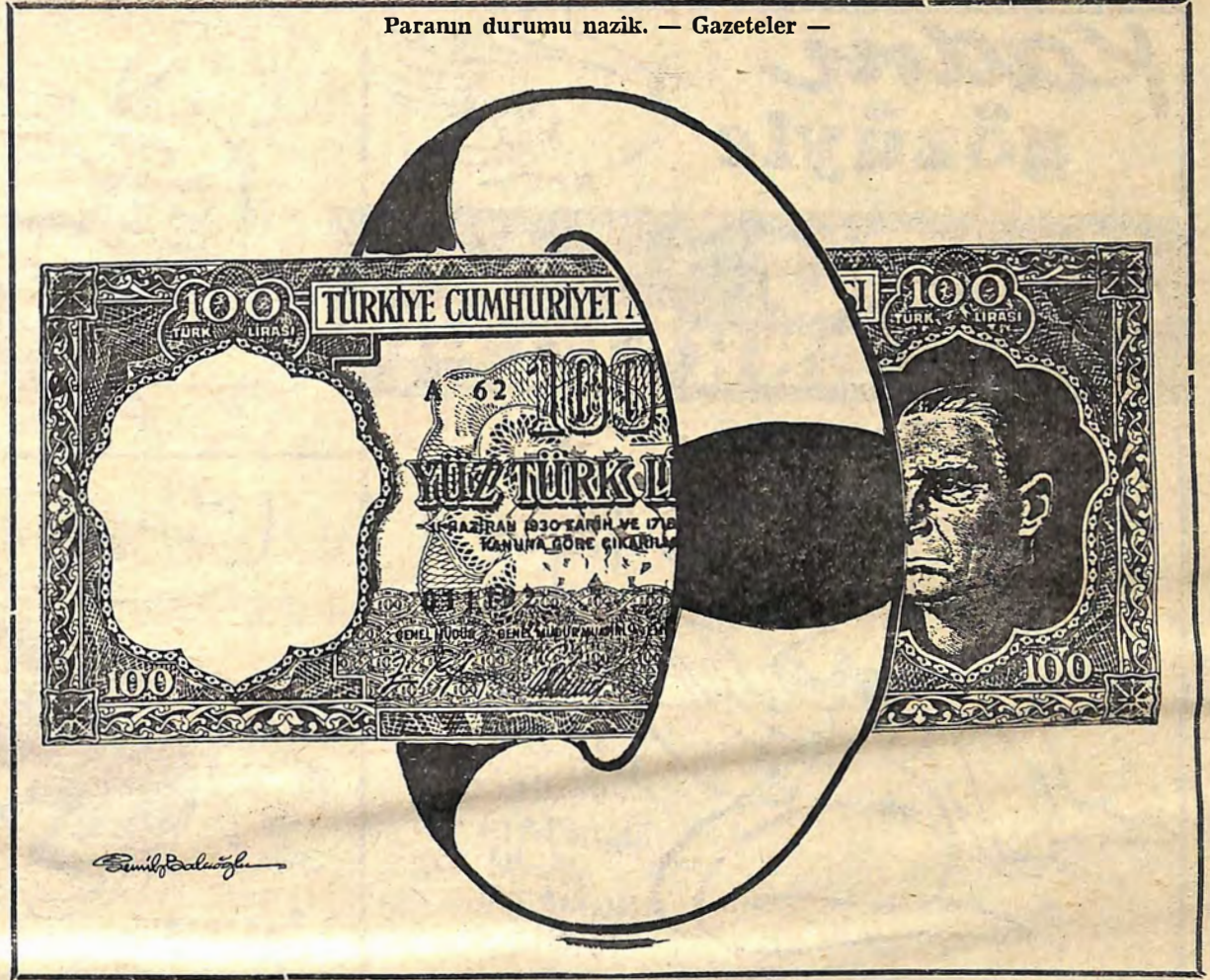
Tepe tepeye baka dursun kavuşmadan, ben Ankara Kalesini dolaşıyorum, ara sıra sahip çıkarcasına aşağıda uzanan şehre bakışımı yapıp. Ne görüyorum biliyor musun Akbabam? Üç türlü direnme görüyorum!

Gecekondu, kaleye saldırmış bir ordu gibi... Kıpırdanan bir kamerayla gerçekten orduya benzetilebilir... Kalenin eskiden üç kuşağı ve sur'u varmış, o saldırı neticesinde birinci sur yenmiş!...

Birinci savaş bu! İkinci savaş, yeşillikle çıplaklığın savaşı... Yeşillik de tepelere tırmanmak için savaş veriyor, ama tepeler hâlâ kell

İkinci savaş bu!... Bakışımı kaleden aşağı daha bilinçli olarak «yayıyorum»... Yavaş yavaş şehir büyüyor ve eski şehri yiyor... Daha bir kaç, ondokuzuncu asrın Ankara'sından kalma ev var, yok olmağa mahkûm...

Bu da üçüncü savaş: Eskiyle yeni-nin savaşı...

Ankara «direnme» şehri dedim ya! Sonra tarihi direnmeler var. Sonra içimdeki direnmeler var; onları saymıyorum!... Nice kör gözlerle dolaşıyoruz dünyada...

KALENİN İÇİ

Beni çevremle barıştıracı havada, kalenin içi... Daracık daracık sokaklar... Türküdeki gibi. Ama, «kızlar misket yuvarlamıyor» o daracık sokaklarda...

Eski eski Ankara evleri, gözlerin üzerine çekilmiş kalpaklar gibi devrik, kakhaha atıyorlar sanki...

Çocuklar güzel. Çocuklar gülbüz. Çocuklarda insan sevgisi var. Hele yiğit yiğit çakı gibi «elebaşı» küçük oğlanlar var ki, camekân içinde büyümüş mariz çocuklarımızı düşün-dürüyorlar bana ve omuz silktiriyor... Asıl Türkiye o çocuklar!...

Kale biliyorsunuz, değişik devirlerin kalesi. İçinde Friky'a var, Bizans var, Roma var, Selçuk devri var, Osmanlı devri var... Zelzeleye uğramış da, onarımda Roma tapınaklarının taşları duvarlar sağlamlaşsın diye, tersine sıkıştırılmış kaleye: Bizde her onarım öyle değil midir Akbabam?...

POLİS FİKRET EFENDİ

Meclisin polisiymiş. Üç ay önce olmuş. Adını anmak isterim. Ailesi bir eski Ankara evinin üst katında oturuyor. Dört oğlu varmış... Yazık ki soyadını unuttum...

Ev dıştan o kadar çekiciydi ki (bir Ankara beyininmiş eskiden, onun için görünüşü fazlaca özentiliydi) içini görmek istedim, tahta iççiliğini görmek için...

Polis Fikret efendinin karısı «buzur etti», Selçuk'lardan kalma bir kişizâdelikle...

Evin tavanları hayalimdeki gibiydi, kırmızımtırak tahtadan, oymalı... Yer, artık yamru yumrulaşmıştı, toprağın görünmez yerleşmelerinden...

Serindi keten çarşaf gibi... Huzurluydu, gerçek tevazu gibi... Duvarlarda, telli gelin-güvey resimleri vardı... Komodinlerin üzerinde de polis Fikret efendinin oğullarıninki. Biri binbaşısıymış, biri jandarma... Öbürlerinin ne yaptıklarını, yaşlı, yorgun, ufalmış ana, demedi!...

Yasını söylüyordu, içi sessiz sessiz ağlayarak... Hayatını söylüyordu, süsüz...

Bir kahve için diye ısrar etti... Evine baskın yapan yabancıya, Tanrı misafirine ikram, bu da Selçuk'lardan kalma mirasın zenginliğiymiş.

Sağol bacım... Bu yazı Akbaba'da çıktıktan sonra, elimde bir Akbaba'yla evine varırım. O zaman içirim kahveni!... O güzel, kıvamlı, mangal kahveni!...

Kim olduğumu, hayatta ne yaptığımı öğrenmek bile istemedi. Tanrı misafiriydim ya yeterdi...

Evden çıktığımda, kendimi «iyileşmiş» hissettim, bir sürü hırçınlıklarımdan «şifa bulmuş»!...

Gene baş döndürücü uçuşuma göz attım... Karşıda «Timur» tepesi yük-seliyordu... Kale tepesiyle kavuşamayan iki sevgili gibiydiler. Kavuşamaları, daha iyi... Kavuşan sevgililerin imrenilecek tarafı mı var?... Aşağıda, Ankara alabildiğine direnmesine devam ediyordu!...

— C.H.P. içinde «Ortanın göbekçileri» ile «Ortanın solu» Kurultay faaliyetine başladı. —

Kadın gözüyle

AH, ŞU ERKEKLER!

YAPARLAR, YIKARLAR ...

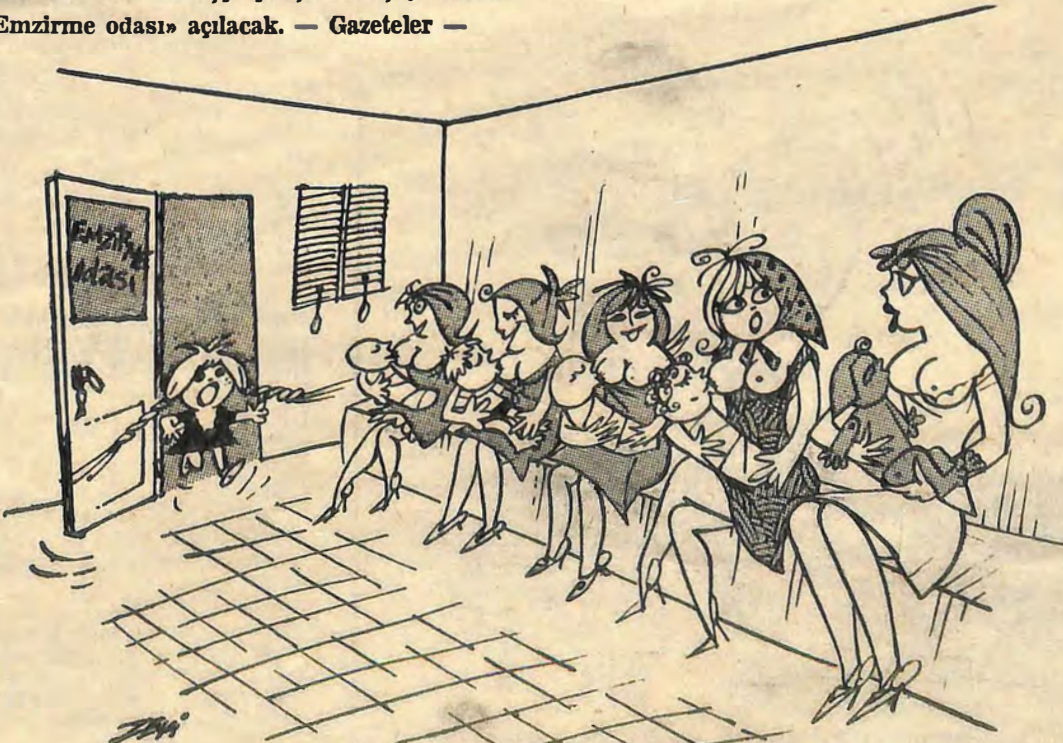
Çokları bilmez haddini;
Bir kurak çölde akarlar.
Meçhuldür hepsinin dini;
Durup putlara taparlar,
Yanlış yollara saparlar.

Bunlar: Bozguncu güruhu,
Şaşırtırlar Kaptan «NUH» u.
Taşıyorlar hortlak ruhu,
Sokulma seni çarparlar;
Dönüş yolunu kaparlar.

Nerden türedi bu sınıf?
Minareye hazır kılıf.
Mertek: Gözlerinde elif
Cehalete el çırparlar,
Karanlıkta göz kırparlar.

Kene'dir kanını emen,
Miktarları tümen tümen.
Çevirirler birçok dümen,
En son lokmanı kaparlar;
Doymazlar çalar, çırparlar.

Yüzden fazla kadın işçi çalıştıran iş yerlerinde
«Emzirme odası» açılacak. — Gazeteler —

— Teyze... Bebeğimi ver, bebeğimi isterim!

PAZARTESİ

Gel bir buz iç!

Konya toplantısında, komünizmle savaş için and içilmiş.
Sıcakların etkisinden mi ne, içmeden duramıyoruz bu sıra... Yeter ki meydan bulalım.

Sağı yermek için and içiyoruz, solu ezmek için and içiyoruz. Fakat inanın kötü bir niyetimiz yok. Akmayan çeşmelerimizin karşısında, and içe içe ancak susuzluğumuzu gideriyoruz!

SALI

Kapıları kapatsak da...

Gizli fuhuş yaptıkları gerekçeyle sınır dışı edilen İran uyruklu iki genç kadın, ellerini kollarını sallaya sallaya aynı kapıdan tekrar yurda girmiş.

Nedir bu sınır tanımayan insanlardan çıktıklarımız?... Çıkışını yasak ettiğin kimseleri içerde tutamazsın, girişini yasakladıklarını dışarı atamazsın!

Sınır kapılarını açıp gözlerimizi yumacağımıza, kapıları kapatıp biraz da gözlerimizi mi açsak acaba?

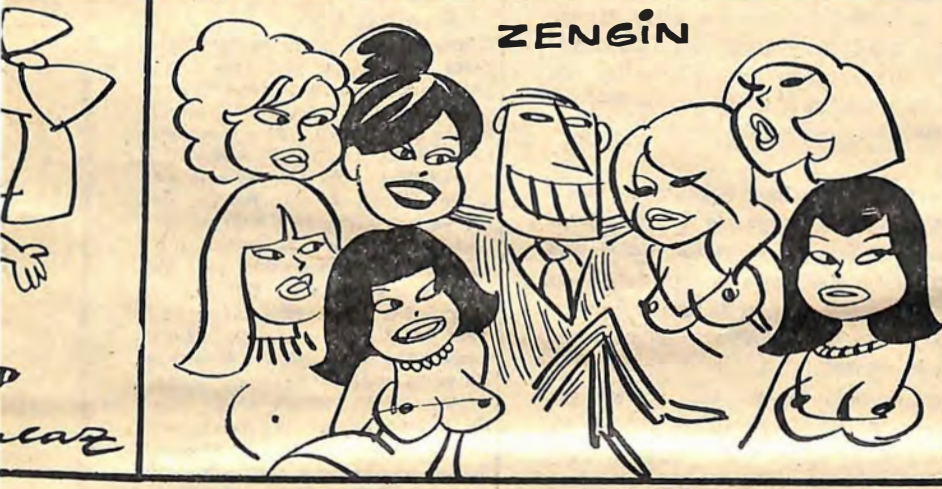
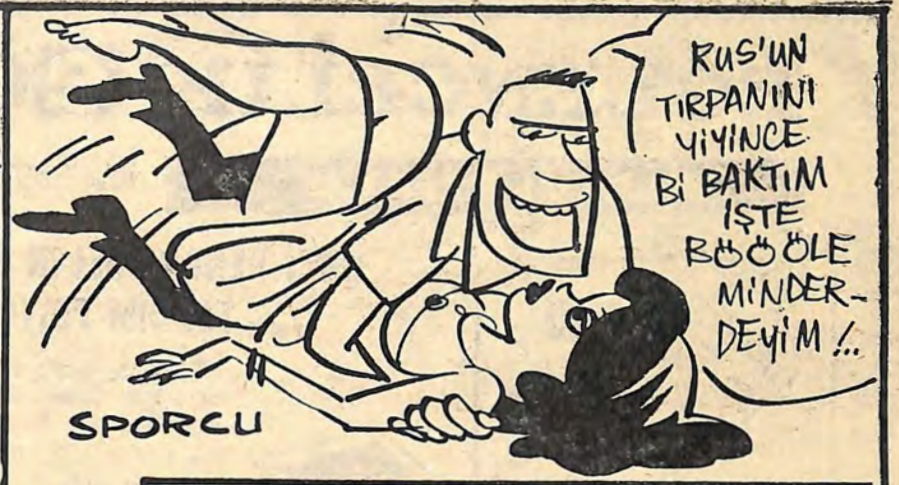
ÇARŞAMBA

Feza çağı!

Amerika Feza Araştırmaları Dairesi yetkilileri, önümüzdeki yıl Ay'a insan göndereceklerini söylerken, bizim yetkililerimiz, «Aracılar yıldızından fiatlar füze hızıyla yükseliyor» diyor.

Elbette yükselecek. Yeryüzünde yanından ayrılmadığımız Amerikalı dostlarımızı, gökyüzünde yalnız bırakacak değiliz ya... Onlar Ay'a, biz Ay'a... Onlar ya-ya, biz yaya!...

Ne var ki, çalışma şekillerimiz birbirine pek uymuyormuş. Eee, uymaz uymaz. Her yığidin bir yoğurt yiyişi, her ülkenin kendine has bir Ay'a gidişi vardır. Onlar yola çıkar roketle, biz çıkarız kazık ucundaki etiketle!

PERŞEMBE

Gayret başkalarında

İnönü'ye cevap veren Demirel, «C.H.P. gaflet içindedir» diyor. Demirel'e cevap veren İnönü, «A.P. tehlikeli bir gafletin içindedir» diyor.

Ayrıca açıklamaya ne lüzum var a saygıdeğer büyüklerimiz? Hamdolsun A.P. gaflet içindedir. C.H.P. gaflet içindedir. G.P., M.P., B.P. ve bilumum siyasi partilerimiz gaflet içindedir. Bir takım fırsat düşkünlerine gelince: İşte sadece onlar büyük bir gayret içindedir!

CUMA

Devlet kuşu!

Devlet, Milli Piyangodan 6,5 milyon liralık gelir sağlamış.

Devlete kâr getiren topu topu iki milli müessesemiz var zaten: Milli Piyango ile Spor-Toto!

Milletin umudu da, devletin umudu da sadece bunlarda. Yoksa paraya hasret gitmemiz işten değildi şu iki günlük dünyada!

CUMARTESİ

Tahliye başladı galiba

Alanya sahillerinde Dr. Küçük'le buluşan Denктаş, «Rumlarla karşılıklı tartışma ve pazarlık halindeyiz» derken, gazeteler Kıbrıs'taki Türk Basın Atışeliğinin boşaldığını yazıyor.

Acaba diyoruz, pazarlıkta uyuşuldu da haberimiz mi yok? Bak-sanız cemaat başkanları Alanya'da, Atışelerimiz Ankara'da... Değıştirme Birliğimizle, binlerce şehit kabrinden başka neyiz kaldı orada?

PAZAR

Bir dostluk kaldı!

Kurultay arifesinde C.H.P.'deki fikir ayrılıkları su üstüne çıkmış.

Ortanın sağındakilerle, orta yolu tutanların, Ecevit'e karşı birleştiğini yazıyor gazeteler. Geçen kurultayda olanları düşündükçe, bu sefer olacakları aşağı yukarı kestiriyor insan.

Yine kimi «Ortanın sağı» diyecek, kimi «Ortanın solu»; galiba bir 58 kişi daha tutacak yolu!

YAPARLAR, YIKARLAR...

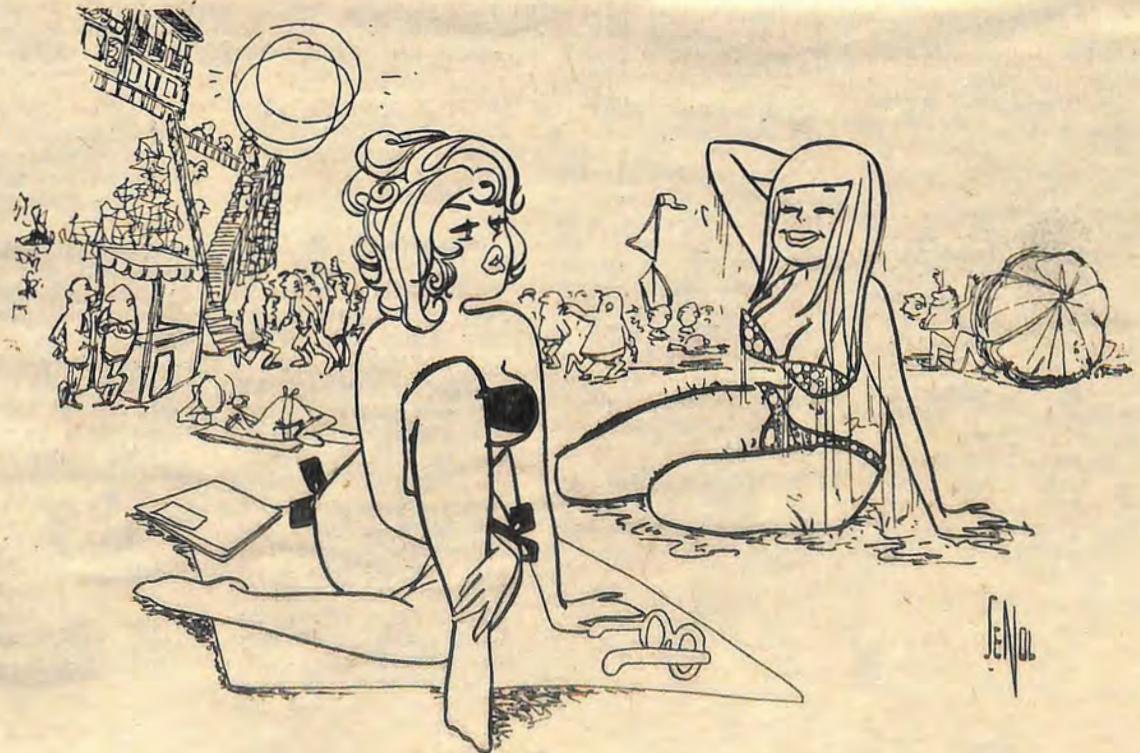
Şer için tedbir önerler,
And içer geri dönerler.
Daha başka ne hünerler (!)
Sap yeyip saman yaparlar,
Kıl yutup urgan yaparlar.

Vehimlerle malûl herkes,
Maksadını anlarlar ters.
Konuşsan derler: «Kısa kes!»
Sözü ağzına tıklarlar,
Hatır kırar, kalb yıkarlar.

Hamamda tas olmuş kayıp.
Dilekler hayli acayip.
Olmıyacak şeyler sayıp
Nutuk çeker, can sıkırlar,
Yumurtaya kulp takarlar.

Ellerinde uçsuz mızrak,
Kururlar topluma tuzak.
Durmali hepsinden uzak.
Düşersen kına yakarlar,
Yaradana yan bakarlar!...

Salâhattin KUTLU

— Su Zası?

— Fevkalâde, hep erkek dolu!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Seçme Sama Tar

Otobüsten tayyare gemisi çık-
maz...

BİLETÇİ

Tam olan şey yarımından daha
tamamdır.

BÜTÜNLEME

İçine konur asit, en iyi kömür
antrasit...

KOK

Vaziyet ne merkezde?...

KOMİSER

Tanrım beni affet...

SAFFET

Mantığın kalktığı yere kuşlar
konar...

KAFESÇİ BAHATTİN

Neden, nerde, niçin?...

GAZOZ İÇİN

Bilmem ki neşe bu hayatın ne-
resinde?...

BACAKLARINDA

Sizi kırdım mı?...

BALTA

Yok böyle şey...

YOKLUK

Her şey tamam mı?...

DEPO MEMURU

Olmaz olmaz deme, olmaz ol-
maz...

OLUR

NACİ KENDİNEGEL'İN SON ESERİNİ TAKDİM EDİYORUZ

Son ay içinde çıkan en büyük eser (Ada-
mını Bul), tanınmamış ve kendi hayatı içine
kapanmış olan Çamlıcalı Naci Kendinegel'in
son eseridir... Bu esere bir kere bakmak, iki
satır okumakla ne büyük bir edebiyat deha-
sının karşısında olduğunuzu anlayacaksınız...
Bir zamanlar akıl hastanesine girip çıkmış
ve kendini insanlığa adanmış olan bu yazar
şimdi çok şükür kafayı toplamış ve bu son
eseri döktürmüştür... Şimdi (Adamını Bul) isimli şaheserden bu-
rada bir kaç satırcık vermekle edebi vazifemizi yapalım...

Sayfa : 45.

İhsan'ın sinirlerinin Çengelköy iskelesinde kopacağını annesi
Naciye hanım anlamış ve daha önceden oğlunun sinirlerini bir
elektrik şebekesi gibi bağlamış, üstüne bol miktarda izolebantla
takviye etmişti... Fakaaaaat İhsan'ın sinirleri o kızı görünce gene
koptu... İskelenin üstünde o kadar insan, lüfer balığı ve domate-
sin içinde kızı tanınması da kendinin başka birine benzememesini
istemesinden mi ileri geliyordu acaba?...

Vaziyet durum haline gelince İhsan birden kıza bir çift lâf-
la bir paket jiklet ikram etmeye hazırlanırken vapur kalktı... İh-
san: «— Pervanede kabahat» dedi ve jikleti yedi... Sabaha karşı
sokaklarda olsun da nasıl olursa olsun diye dolaşmaya çıkarken
bir köpeğin İhsan'ın peşine takılmasıyla birlikte sabah oluyor-
du... Neticede İhsan işinden ayrılp doktor Hulûsi'nin yanına gi-
rince muayene olmayacağını söyledi ve dışarıya çıktı... Bir gün
de sinemaya gitmişti... İşte sonunda her yumurtanın çürük ol-
madığını anlamak pahasına da olsa İhsan'ın ağabeyisine borcunu
ödemesi kulaklarına tıkadığı iki tutam pamuk yüzünden olmuş-
tu... Mezarlıkta geçen bu sahneden sonra İhsan bir daha karnı-
yarık yemeye tövbe ettiyse bunda arkadaşı Selâhattin'in ne su-
çu var?...

İşte büyük bir dehanın eseri olan (Adamını Bul) isimli eser-
den bir kaç satır... Kafayı bozmak isteyenlere tavsiye ediyoruz...
Meraba...

TURİST BİR KIZDAN VALİYE MEKTUP

Mister Vali bey...

May neymis annadın mı Mar-
garet... Tenk yu veri maç... Üç
gündür karnım aç... Nasıl ki ben
geldi İstanbul burada çok erkek
bakmak bana bol... İs e meraba..
İt ize voman... Aman aman dal-
galandırma... Yu siz var çok va-
li ne olacak benim hali?... Ay
lav yu çok sever ben bahusus İs-
tanbol var orda Kapalıçarşı mu-
hallebiye karşı bakarken ben bir
kovboy nasıl derler bir yabani
adam sıkı tam benim kalçadan...
Ama yok kalça var salça... Sonra
ayem yâni ben çıktı bir kule var
Emperia Satad Buldunk kadar
yüksek. Bakı ordan aşağı dön-
dü benim başım, bir bakı ben
benim, nasıl derler Fransızlar
benim portföy yok... Ben bağrdı
imdat... Help... Help... Geldi üç
tane şerif, ikisi uzun boylu he-
rif... Götürdüler beni bir kara-
kol var orda ayna... Geldi bir şe-
rif dedi bana on dolar ister
dedi... Yok dolar sen burda, var
dolar ben de burda... Şimdi hâlâ
ben Alkadar gibi bir yer var
orda hapis... Şikâyet ediyor ben
herkes... Hep kuşlara yem verir.

Mister Vali ben turist voman,
bunu kimsenin yanına komam...
Tenk yu tenk yu veri maç... Hâ-
lâ karnım aç...

Margaret Lee...

FAZLA KİLOLARI NASIL ATALIM?

ŞİŞMANLIK NEDİR? :
Vücut ağırlığının onda do-
kuzu yağ, onda biri su o-
lan kimseye şişman denir.
Şişmanlar ekseri sonunda
pişman olurlar... Şişman-
lığın en belirli belirtisi de
ağırlıktır... Şişmanlar çok
ağır adam olup kimsenin
işine karışmazlar... İşte
vücudunda fazla yağ bulu-
nan bu gibi terbiyesiz kim-
selerin bir baskınla elle-
rindeki yağları müsadere
etmek ve onları tahlile
gönderip o şişmanı da şiş-
man etmek mümkündür.
Fakat biz bunu burda böy-
le yapmayalım, daha ilmi
yoldan bunların yağlarını
attıralım...

REJİM : Evet şişmanla-
rın yağlarını eritmeye ve
bu eriyen yağları bir tene-
keye koyup piyasaya sür-
meye rejim denir... Bir de

İnsanlar tam yağlı, yarım yağlı ve yağsız diye üçe ayrılır. Bir de bunun be-
deni duruma göre şişman, balıketi, zayıf diye tarifi vardır ama biz burda
yağ vaziyetine parmak bastığımız için elimizi sabunlamadan o işe bakamayız.

siyasi rejimler vardır... O
bizi değil politikacıları a-
lâkadar eder...

Rejim yapacak kimsenin
önce rejim yapacağını bir
istida ile savcılığa ve hü-
kûmet tabipliğine bildir-
mesi şarttır... O vatanda-
şın rejim kâğıdı onaylan-
dıktan sonra rejime başla-
yabilir... Fakat rejim ya-
pacak adamın hiçbir su-
rette politikaya girmemiş
olması ve anadan doğma
tarafsız bir vatandaş olma-
sı şarttır...

REJİM BAŞLIYOR : Re-
jime başlayacak kimse sa-
bah karanlığı kalkar kalk-
maz şu duvarda asılı liste-

yi tatbik etmelidir... İşte
liste:

Sabah kahvaltısı : Beş
bardak şekersiz çay - Ek-
mek yok - İki zeytin - Gar-
gara.

Öğle yemeği : Üç tabak
imambayıldı, ekmekek yok,
bir kızarmış tavuk, bir ta-
bak yoğurtlu Halep işi ke-
bap, üç muska böreği, re-
vani ve yeterince meyve...

Akşam kahvaltısı : Ek-
mek katıyen yok. Üç tane
kremsiz pasta, üç bardak
çay, iki adet peynirli pi-
de.

Akşam yemeği : Ekmekek
yok dedik ya... Bir kâse
çorba, Hafif kızarmış üç
adet palamut, roka salata,
bir ufak Yeni, taratorlu
soğanlı güveç, işkembe sa-
handa, pilâki ve kâfi dere-
cede çerez ve meyve...

İşte başta ekmekek yeme-
mekle ve bu gıdalarla ida-
re etmekle senede on
gram kadar zayıflarsınız...

Bu duruma göre otuz se-
nede üçyüz gram bir zayıf-
lık elde edersiniz ki bu da
iyi bir netice sayılır... E-
ğer hâlâ zayıflamazsanız,
ikinci metodu tatbik edin.

HAREKET : Yağları e-
ritmek için tava kullanı-
ldığı gibi hareket de fayda-
lıdır. Zayıflayacak kimse
sabahtan akşama kadar
hareket etmeli... Bir yer-
de oturmamalı ve hep a-
yakta durmalıdır... Bu su-
retle hem kilolar erir,
hem de kimse sizi tuta-
maz...

BİR DE ÜZÜNTÜ : Ha-
reketin de size bereket ge-
tirmedini gördünüz mü,

son yapılacak şey üzül-
mektir... Bol bol üzülme-
kle vücuttaki kaslar büzü-
lür ve yağlar nesicthen çı-
karak aşağı doğru akar...
Üzülme için türlü sebepler
vardır... Fakat en ka-
ti ve kestirme şekli çarşı-
yı pazarı dolaşıp fiatlara
bakmak olacaktır... Pi-
yasaya çıkın ve fazla kilo-
larnızı atın... Arkamızdan
birisi toplar...

SONUÇ NE? : Cevap ve-
rin?... Utanmayın... Hâlâ
zayıflamadınızsa siz klâsik
bir şişmansınız demektir.
Bundan sonra yapılacak
en doğru şey yemek, gene
yemek, durmadan yemek
olacaktır... Sonunda bir
anda çatlamaz ama mürn-
kündür ama vazifenizi
yapmış olursunuz...

Aile doktorunuz
Behçet Vizite

Müfettiş

BURHAN EŞEN

O DACI Hıdır telâşla müdürün odasına girdi. Her zamanki gibi ne kapıyı çalmış, ne de bo-yu müdürünkinden kısa görünsün diye iki büklüm olmuştur:

— Beğefendi, dedi, geliy...
— Kim geliyor?
— Muvattış... Otopostan inenlere gözüm gettiydi... Yavaşcana yere atlayıvırdi. Görtünmeyim dedi emme, Hıdır guş olaraktan uça iska geçmez...

— Nereden bildin müfettiş olduğun, ulan?...

— Yigirmi yıllık odacı değel miyim? Muvattış ben gözünden ağnarım... Yanına seğırttim:

— Hamal ilâzım mı?... diyerekten çantaya el attım. Almanın mümkünü yoh. Doğrucana ütele getti. Oradan Dede Lokantasına girdi.

Müdür, Hıdır'ı dinlerken bir yandan da, cebinden çıkardığı kâğıt paraları yanındaki kasaya atıyordu:

— Nasıl adamdı? Güleç yüzü mü?
— Ne gülmesi begem... Yüzünden düşenin yerde vidası bulunmayacak.

— Deminden beri lâfi uzatacağına, asık suratlı biriydi desene... Otuz yıllık memurum, şimdiye dek güler yüzlüsüne rastlamadım. Gelen mutlaka müfettiştir. Memurların bulunduğu salona doğru koştu:

— Çocuklar, diye bağırdı, müfettiş geliyor. Çabuk gişeleri kapatın. Es-habı mesalihi savın başınızdan. Bilânço hazırlıyoruz, yarın gelin, deyin. Her taraf berbat pislik içinde... Herkes eline bir kova, bir de sü-pürge alsın. Haydi ne duruyorsunuz, iş başına...

Memurlar ellerine yangın kovalarını almışlar bir yandan yerleri su ile yıkıyorlar, öte taraftan bezlerle plâka taşlarını siliyorlardı. Müdür yüz numaranın temizlik işini üzerine almıştı. Sararmış taşları temizleme tozu ile parlatmaya uğraşırken, bir yandan da söyleniyordu:

— Eski memurum ben, bilmem mi hiç? Kenef bir, dolap iki... Kasadaki paralardan önce yüz numarayı kontrol eder, dolapların kapağını açıp kapatırlar. Hani karılarından şüphe eden içi geçmiş, yaşlı, ka-

lantor kocalar vardır, evlerine bas-kın yapar, önce dolaplara, yüz nu-maraya bakarlar; işte, tıpkı onlara benzerler. Müfettişlerin de zoru bu iki yerde lüzumsuz eşya, burun di-reğini kıracak koku bulmaktır.

Odacıya seslenmişti:

— Bana bak, Hıdır, ne yapıyor-sun sen orada?

— Heeeç, sinekleri govalıyom, mu-vattışın yüzüne gonmasınlar deye...

— Sen şimdi sinekleri bırak, on-larla ben meşgul olurum. Şu parayı al, kolonyacı Muhsin efendiye git; kocaman bir şişe versin. Kolonyayı boca etmeden bu mendebur koku kaybolmaz. Ömrümüz teftiş vermekle geçti. Tenkit lâyihasına yazacak kusuru az gördüler mi, imdatlarına W.C. yetişir:

— İçine girilemeyecek, girilip de gazete okunamayacak kadar pis ko-ku neşrediyor, diye çızıktırır, bizim sicilin anasını bellerler. Ben şu me-mişane yüzünden tam üç yıl terfi e-demedim. Olduğum yerde saydım.

Yüz numara temizliğiyle uğraşır-ken ara sıra süpürgeyi yere bırakı-yor, salona koşuyordu. Memurlar da Belediye temizlik işçisinden farksız-dılar. Uzun bir sopaya küçük sü-pürgeyi geçirmişler tavandan sarkan örümcek ağlarını alıyorlar, yerleri paspaslıyorlardı.

Müdür parmaklarını bankonun ü-zerinde gezdirdikten sonra bağırı-yordu:

— Yerleri bırakın... Önce masala-rın, bankonun tozları alınsın. Kos-koca müfettiş başını eğer de yere bakar mı? Haydi çabuk... Nerede ise gelecek. O bizi gafil avlayacağına, biz onu tongaya düşürelim... Daireyi tertemiz bulsun da kahrından çatla-sın!...

İş için gelenlere:

— Bugün git! Yarın gel!... Şimdi daha önemli işlerle uğraşıyoruz, de-niliyordu. İçlerinden birisi işinin gö-rülmesi için direktmiş:

— Ortalıkta dönüp dolaşıyorsu-nuz... Önce halkın işi görülecek. Siz hiç radyoyu açmaz, Bakanların se-çim üzeri söyledikleri nutku dinle-mez misiniz? Diye bağırp çağırma-ya başlamıştı. Memurlar durumu i-dare edemeyince:

— Müdüre git, dediler.
— Müdür odasında yok...
— Yüz numaradır...

— Alay etmeyin benimle... Yüz nu-maraya müdürün yanına mı gire-yim?...

— Gir, birader. Müdür bey kadem-hanede mühim bir evrak arıyor...

İş sahibi, dosyalar koltuğunda yüz numaradan içeriye dalmıştı. Müdür elinde koskocaman kolonya şişesini yerlere dökmekle meşguldü.

— Müdür bey, bizim iş ne olacak?
— Yarın gel, demediler mi sana?..
— Dediler demesine ama, yarın ben Avrupa seyahatine çıkacağım. İşim bugün bitmeli...

— Meşgulüz görmüyor musun bi-rader... Yarın saat sonra gel, ben bizzat evrakını tekemmül ettirece-ğim...

Dairede temizlik ol minval üzere devam ederken, odacı Hıdır bitişik-teki kahveye oturmuştu. Garsona:

— Yap bi gayfe, dedi, şekeriyen gayfesi deng ossun!...

Gelen kahvesini yudumlarken bir yandan da yanındakilere anlatıyor-du:

— Şu dairedeki memurların an-garyasından ilâlah be... Yere kale-mini düşüren zile basar:

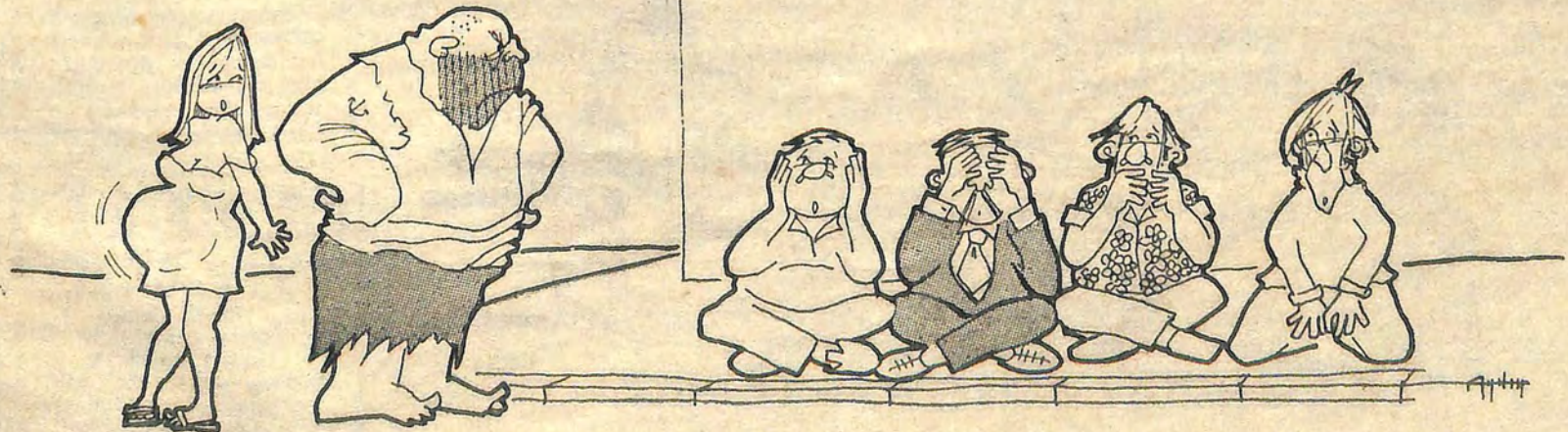
— Hıdır... Kalem düştü. Uzatıver-sene... Yanındaki suyu eline alıp ağ-zına götürmezler. Zil çalar:

— Lan Hıdır, şu su bardağını vir-sene...

Hele müdürün angaryası hepten çekilecek gibi değel. İki adım ötede gayfe var. Buradan içsene. Yoh, o-radan memurlar içiyor diyerekten tenezzül itmez. Taaa aşşağı çarşıda-ki gıraathaneden getireceksin zık-kımlanacağı gayfeyi... Düşündüm, daşındım muvattış hekâyesini çıkart-tım ortaya. Yere düşen kalemi bilem bana aldirtır, üç konak öteden gay-fe getirirler emme... Odacı Hıdır onların müdürlerine bilem yüz lü-mere temizlettirir... Bana bak gay-feci. Bu kesmedi. Okkalısından bi daha getir!...

KÜÇÜLENLER!

Yazısız

Bir Yosma

Şeviren:
SÜHEYLA AYKUT

FREDİ diye çağırdığım Alfred isimli bir dostum vardır. Aslına bakarsanız, domuzun biridir. Canımı çıkartıncaya kadar beni dövdüğü halde, yine de onu severim. Çirkinliğine, kusurlarına rağmen severim.

Fredî sarhoştur, tembeldir, hırslıdır ve şimdi hapiste bulunuyor! Onu belki ebediyen sevecek değilim. Birazcık değişmişse, hemer ilgimi keseceğim. Neden kesmiyeyim? Sokak insanı da olsak, nihayet biz de bir kadını. Bizim de gururumuz var!

Şimdilik, Jef diye çağırdığım, Josef adında biriyle yaşıyorum. Daha doğrusu, onun evinde oturuyorum. Çünkü «Birlikte yaşamak» benim için ayrı bir anlam taşır. O belki benimle yaşadığını sanıyor ama, ben onunla yaşamıyorum. Beni, sadece onu yedi kat göklere çıkarmakla görevli küçük bir arabayım.

Ne yaparsınız, Fredî cezaevinden çıkıncaya kadar, biraz başımı dinlemem gerekiyor. Gerçi Jef'in iri suratı sinirime dokunmuyor değil. Beni öptüğü zaman sinirleniyorum. Sivri ökçeli pabuçlarımla kafasını delmek istiyorum. Fakat en güç anlarda bile kendimi tutmak zorunda olduğumu aklımdan çıkartmıyorum.

Bir gün, içimi arkadaşım Olga'ya açtım. Güldü:

— Niye terketmiyorsun? diye sordu. Yine otele döner, eski işine başlarsın. Bir ev kedisi gibi himayeye mi muhtaçsın yoksa? Belki de seviyorsun onu!

— Hayır, onu sevmiyorum, dedim. Yalnız bir iyi tarafı var ki, gece oldu mu, eğlence yerlerine gitmeye bayılıyor. Bana karşı şefkatli davranıyor. Ama biliyor musun, gene de Fredî'den başka bütün erkeklerle sinirleniyorum. Yeniden çeşit çeşit domuzun kollarına atılmayı istemiyorum. Eskiden böyle düşünmezdim. Karşımdaki kim olursa olsun, biraz cilve yapmaya ve alacağım paraya bakardım. Şimdi değiştim galiba. Duygu bekliyorum. İlgî bekl-

yorum. Beni hiç sevmeden okşadıklarını düşünürken, deli gibi oluyorum!

Hele bir Fredî cezaevinden çıkarsın... Fakat neden kendimi aldatıyorum bilmem ki... Beni yine sokaklara salıp çalıştırmayacak mı Fredî? Para getiremediğim akşamlar, dayaktan pestilimi çıkartmayacak mı?

Her erkeğe kendimi ayrı bir yüzle göstermekten bıktım. Geceyi birlikte geçirdiğim erkeklerin anılarında, birbirinden öylesine farklı 36 çeşit Lulu yatıyor ki... Bir gün toplanarak anılarından bahsedecek olsalar, hiç biri aynı kadınla yatmış olduklarına inanmaz.

Fredî onbeş gün sonra çıkıyor. Prisunic'den kendime yeni elbiseler aldım. Jef'in yatak odasındaki üç yüzü aynada kendimi seyreliyorum. Eh, çirkin sayılmam.

Jef, gazetesini alıp yanıma geliyor. Beni seviyor. Canımı yakan elleri, vücudumu eskitiyor sanki. Ama her şeyin bir sınırı vardır değil mi ya? Dayanamıyacağım! Ona her şeyi söyleyeceğim. Oysa bir kaç gün önce iyi bir maaşla Bretagne'a taşıni çıktığını söylüyordu.

— Birlikte gideriz, diyordu. Deniz kenarında beyaz boyalı bir evde sâkin bir hayat yaşarız, diyordu.

Yok hayır, bunu yapamam! Onunla gidemem! Fredî çıkıncaya kadar biraz daha sabretmeliyim. Sekiz gün kaldı... Dört gün kaldı... Dört gün sonra, akşamın saat altısında, Sante cezaevinin kapısında bekleyeceğim.

Jef, bana bugünlerde çok sinirli olduğunu söylüyor.

İki gün kaldı... Ama öylesine damarım basıyor ki Jef. Nihayet dayanamadım:

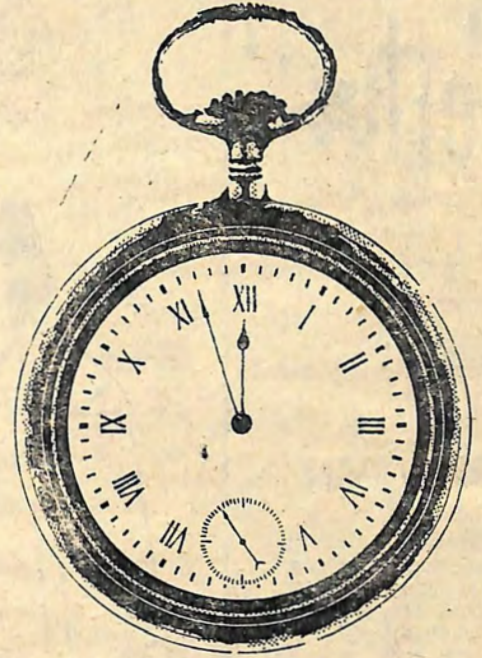
— İki gün sonra seni ekeceğim! diye suratına bağırdım. İki gün sonra Fredî cezaevinden çıkıyor.

— Biliyorum, dedi Jef kıpkırmızı olarak. Onun hapisten çıkacağını biliyorum. Ama, bana alışmışsındır diye gitmezsin sanıyordum. Öyleyse iki gün bekleme de lüzum yok. Hemen çık, git... Defol! Senin gibi şıllığa, temiz duygular beslemekle ne büyük budalalık etmişim!

Bavulumu kapığı gibi, öfkeyle çamaşırlarımı karmakarışık içine tıkmaya başladım. Sonra bavulumla beni, ikimizi birden kapı dışarı atarak girdi içeri.

Gözlerim yanıyor ama, ağlamam lazım. Bu, nasıl olsa olacaktı. Akşam, eskiden sık sık gittiğim barların birinde oturup içmeğe, tanıdık yüzleri selâmlamaya başladım. İşte o sırada Jef, arkadaşım Solange ile içeri girdi. Beni görmezlikten geçerek önümden geçtiler ve az ilerimdeki masalardan birine oturdular. Solange kötü bir kız değildir ama, çok aptaldır. Eh, Jef'e de zaten öylesi lazım.

Of! Ne olurlarsa olsunlar... Bana ne be! Fakat neden gözyaşlarım

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 22033 — 151)

durmadan akıyor? İhtiyarlıyorum. İhtiyarlıyorum! Bu şekilde nasıl müşteri bulabilirim? Fredî şüphe yok yarın değil, öbür gün cezaevinden çıkacak. Ona nasıl para temin edeceğim?

Aaa... Ne oluyor? Jef neden omuzlarımdan tutarak sarsıyor? Kolumdan çekerek beni nereye götürüyor? Solange neden arkamdan aptal aptal bakıyor? Hıçkırıklarla ağlayan, vücudu gittikçe ağırlaşan, başını Jef'in omuzuna dayayan ben miyim?

— Yarın için iki bilet aldım Lulu. Bretagne'a yalnız gidemem. Orada çok mutlu olacağız.

Ben, Bretagne'ı hiç görmedim. Denizi de hiç görmedim. Neden bilmem gözyaşlarım arasından, deniz kenarına kurulmuş beyaz evi görür gibi oluyorum. Mavi deniz üzerinde uçan martıları görüyorum. Bunları nasıl hayâl edebiliyorum? Denizi hiç görmediğim halde... Ama belki de eskiden gördüğüm bir tabloyu hatırlıyorum. Kimbilir... Benim için Bretagne orası... Yarın Fredî ce-

zaevinden çıktığı zaman, kapıda kendisini bekleyen bir kadın bulamayacak. Ben, yarın dünyanın öbür ucunda, Bretagne'da olacağım. Biraz utaniyorum. Belki domuzun biriyim. Vitrinlerin aynalarında kendime bakmaya cesaret edemiyorum.

Hayır, cesaretle gözlerinin içine bak bakalım. Orada ne görüyorsunuz? Belki biraz yaşlı, ama kalben sırtın en arka sıralarında, sobaya yakın bir yerde oturan aynı küçük Lulu'yu görmüyor musun?

G. Bideau'den

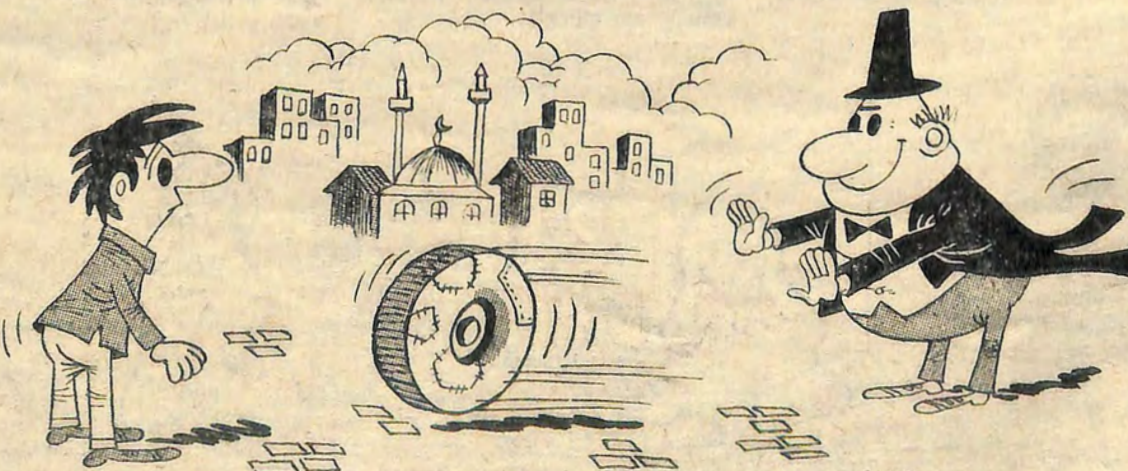
Plâj Güzeli Yarışması

- ★ Yarışmamız 21 Ağustos 1968 tarihli sayımızda bitmiştir.
- ★ Yarışmaya katılacak kadın ve erkek okurlarımız on PLÂJ GÜZELİ adayının resmini kesecekler ve içlerinden hangisini PLÂJ GÜZELİ seçtiklerini ve niçin onu tercih ettiklerini kısaca bir kaç satırla bildireceklerdir.
- ★ Cevaplar 4 Eylül çarşamba gününe kadar kabul edilecektir.
- ★ Akbaba adresine gönderilecek mektupların zarfına «Yarışma Memurluğuna» yazılmasını, isim ve adresin okunaklı olmasını rica ederiz.

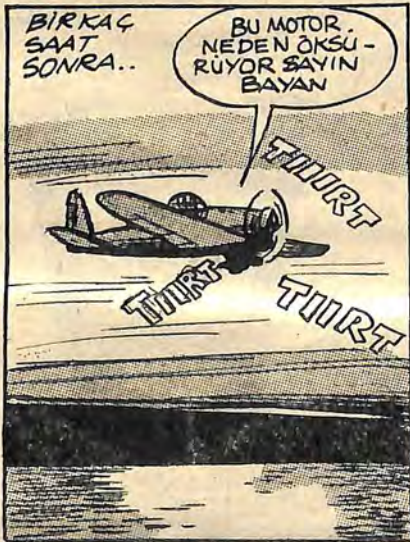
AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden
Kadri Yurdatop
Sekreter: Selâmi M. Yurdatop
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiatı : 100 kuruştur.

Hükümet, şoförlere, taksitle araba alabilmeleri için kredi verecek. — Gazeteler —

— Al bakalım aslan, bu birinci taksit!...

— Hüviyetini ver!
— Kafa koçanım yok.
— Mekanın?
— O da yok!
— Tanıdığın?
— Yok.
— Memleketin?
— Yok.
— Mantar mısın sen ulan?
— Evet. Hem de zehirli cinsinden.
— Casus musun?
— Bu emekli belâya göre öyle!
— Arayın üstünü!
— Aramayın, bundan başka bir şey bulamazsınız.
Cebimden çıkardım.
— O ne?
— Al, oku! Deli raporu.
Emekli belânın gözlerinin içine baktım.
— Hem de, zır deli raporu. Şayet burada kalırsam, ilk işim şu moruğu keseceğim.
Bizimki, deli lâfını duyunca titremeğe başladı. Komisere sordu:
— Orada casus yazmıyor mu?
— Hayır Faruk bey, yedi yıl tımarhanede yatmıştır diye yazıyor.
— Ne?
— Al oku Faruk bey!
Korkusundan eline alamadı. Kaşlağını çattım:
— Yiyim mi şimdi seni posta emeklisi Faruk efendi? dedim.
— Evlâdım, şey, beşer evlâdım beşer, yanı ya, şaşar demek istiyorum.
— Haydi oradan şaşkın!
Yanına yaklaştı, sırtını okşuyor:
— Deseydin deli olduğun, değil mi ya. İnsan ben deliyim der a canım. Bunda utanılacak bir şey yok ki. Şimdi ben deli olsam, hiç çekinmeden deliyim derim, değil mi ya evlâdım?
— Sen deli değilsin Faruk efendi, dedim.
— Tabii değilim evlâdım.
— Zır delisin ulan!
— Tabii tabii, zır deliyim evlâdım. İnsanların zaten hepsi biraz kaçık olurlarmış...
— Ama sen hepten kaçıksın.
— Kaçığım evlâdım kaçığım... Evde ablan da bazan öyle der.
Arka arka kapıdan çıkınağa çalışıyor. Bağırıyor:
— Nasıl olsa hiçbir suçum yok, beni buradan salacaklar, ilk işim seni kıştır kıştır keseceğim, nah böyle!
Ardından güldüm. Komiser de güliyordu.

SİPA

MUZAFFER
İZGÜ

— Şaka komiser bey, dedim.
— Geçen gün de artistin birini tutmuş gelmiş casus diye.
Deli raporumu geri verdikten sonra:
— Yahu seni bir yerden gözüm ırslıyor gibi, dedi. Hele bu Sipa ismi...
Tamam, bu da dalga geçecek... İyisi mi, ben dalga geçeyim:
— Ben Richard Burton'um, dedim.
— Ne, Richard Burton'u?
— Bilmiyor musun, Elizabet yengenin kocası.
Güldü:
— Tastamam o'sun, dedi. Ama dur bakalım canım, sen (.....) tımarhanesinde yatın değil mi?
— Tamam... Komiser Selâmi âbimin memleketinde.
— Ulan şimdi hatırladım seni be! Ben seni dövdüm yahu!
— Sahl mı?
— Vallahi dövdüm!
— Verin elinizi öpeyim, demek bilmiş çıktık.
— Ulan bel...
Polislere döndü:
— Dövdüğüm çocuk be, dedi. Yahu ben bunu zamanında...
— Ne şeref ne şeref, isminiz âbi? dedim.
— Rıza. O zaman polistim, polis Rıza.
— Vay Rıza âbim... Ver elini öpeyim bir daha. Nasıl da kavuştuk birbirimize efendi. Boşuna dememişler dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur diye.
— Ulan dövdüğüm çocuk bu be!
— Dövdüğünüz çocuk be Rıza âbi.
Polislere döndüm:
— Beni döven Rıza âbim.
— Ulan ne iş, dövdüm ben bunu be! Hatırladın mı seni nasıl dövdüğümü?
— Yaa, neydi ya o günler âbi?... Ver b daha ellerini öpeyim!
— Demek yedi yıl yatın ha?
— Eee öyle oldu. Doktorlardan iyi bilecek değildim ya, yat dediler, yattım.
— Ne zaman çıktın tımarhaneden?
— Eh, biraz oldu işte!
— Bir iş tuttun mu?

— Tuttum sayılmaz.
— Buraya nasıl geldin?
— Koyunlarla geldim.
— Vay be, dövdüğüm çocuk be! Tımarhaneden çıkınca hiçbir yere başvurmadin mı?
— Vurdum.
— Nereye vurdun?
— Önce Selâmi âbime vurdum başımı.
— Ne dedi?
— Yanıma iki polis katıp, hudut harici etti.
— Nereye?
— (.....) ye.
— Ne kadar kaldın orada?
— Düne kadar.
— Vay be, dövdüğüm çocuk be! Sipa, vay ulan Sipa!
— Buyrun efendim!
— Şimdi nerede kalacaksınız?
— Siz nereyi münasip görürseniz orada Rıza âbi. Beni döven Rıza âbime yedi yıl sonra kavuşmuşum, kırar mıyım hiç onun hatırını?
— Bak Sipa!
— Baktım Rıza âbi!
— Evlâdım, kardeşim, ben daha yeni komiser muavini oldum, bu ilçeye de yeni tâyin edildim. Biliyorsun, bu ilçenin güveni benden soruluyor.
— Yâni burası da, komiser Rıza âbimin memleketi desene!
— Ben diyorum ki, sen delisin diyorum...
— De âbi de. Tımarhanenin bildiğini, betonhaneden mi saklayacağız?
— Olur ki elinden bir kaza çıkarırsın diyorum... Onun için terket bu ilçeyi diyorum.
— Edelim âbi.
— Arslan be!... Vallahi benim dövdüklerimin hepsi böyle arslan çocuklar olur be. Burada hiç suç işledin mi?
— Hayır. Çağır sor, şikâyetçi olan var mı?
Polis:
— Yok efendim, dedi.
Rıza âbi:
— Diyorum ki, sen gönlü rızanla git buradan diyorum.
— Gideriz âbi.
— Nereye gideceksin?

— Dedim ya, âbim nereye emrederse oraya.
— (.....) ye gider misin?
— Gitmem. Orası Selâmi âbimin memleketi. Oradan bir kez hudut harici edildik, şimdi gidersek ayıp olur. Üstelik ayağımı da kıracaklar, hem de ikisini de.
— Pekiyi, seni (.....) na göndersem, ister misin ha?
Seç Sipa seç!... Memleket seç! Nasıl olsa seyahat acentasındasın:
— Nasıldır oranın havası?
— Çok güzel!
— Ya suyu?
— Diyecek yok! Denizi bile var!
— Sahi mi?
— Ne diyorsun sen? Turistik bir şehir orası.
— Oteller?
— Tertemiz.
— Yemekler?
— Fevkalâde.
— Giderim!
— Pekiyi, sen hazırlana dur, arkadaşlar da hazırlansınlar!
— Ben hazırım Rıza âbi... Yalnız bir banyoya ihtiyacım var.
— Hallederiz. Önce sana bir ayakkabı uyduralım, sonra pantolon...
— Ayakkabı istemez.
— İstemez olur mu?
Yanağımı okşadı:
— Hay benim dövdüğüm çocuk hay! Karnın aç mı?
— Aç!
Bekçinin eline bir lira tutuşturdu:
— Zeytin ekme al gel, dedi.
— Yazın sıcakında... Zeytin değil, peynir olsun, dedim.
— Çay da söyle!
Bana döndü:
— Şimdi sen bahçeye çık, bir güzel karnını doyur, sonra seni bekçi hamama götürsün, dedi.
Bahçeye çıkarken, o hâlâ arkamdan:
— Vay dövdüğüm çocuk vay! diyordu.
Karnımı bir güzel doyurdum. Hamamda sırtımı da bekçiye keselettim. Yanlış meslek seçmiş adam, esaslı natır olur. Tekrar Rıza âbimin yanına geldik.
Rıza âbi:
— Sana ayakkabı bulduk, dedi. Pantolon bulamadık ama, ayakkabı bulduk.

Sansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Daha iyi
yazmak
için

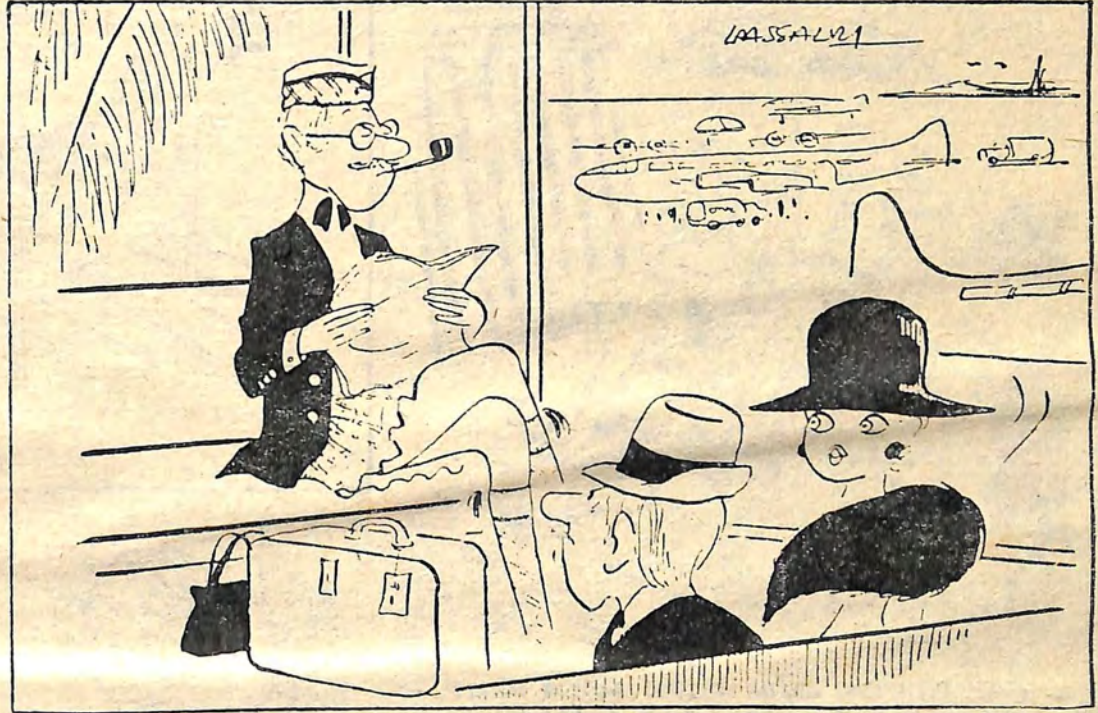
PARKER
SUPER
Quink

Her nevi kalem için
en iyi mürekkep

— Teşekkür ederim.
— Giy bakalım!
Öteki ayakkabının fazladan iki numarasını al, bunun üzerine koy, belki o zaman ayağıma girer.
— Ha hayret, de gayret!
Komiser, polisler, bekçi, uğraşmalar, girmez ayağıma. Bekçi:
— Gomisirim, ayağını sabınlıyak, dedi.
Sabunladık.
— Sok yavrum! Ha gayret Sıpa!...
Huh girdi!!!
Ayakkabılar ayağıma girince kazık gibi bir şey oldum.
— Yürü bakalım!
Tok tok tok...
— Çok güzel! Sıkırmıyor değil mi?
Adamı mahzun etmenin ne anlamı var?
— Sıkırmıyor, bol bile, dedim.
— Çok güzel. İstersen makas var, pantolonunun öteki bacağına da kesip kısa pantolon yapalım ha, ne dersin?
— Yapalım!
Çıkardım pantolonu. Rıza âbim-de polislikten başka, terzilik mesleği de var. Kesti pantolonun öteki paçasını.
— Giy bakalım!
Giydim...
— Tam bir sahil şehrine yakışacak şort oldu.
— Öyle oldu Rıza âbi, eline sağlık.
— Al bakalım şimdi şu beş lirayı da!
— Zahmet etme be âbi. Zaten yeteri kadar zahmet ettik.
— Al al!
— Almam!
— Döverim hal...
— Eh alalım bâri.
Aldım.
— Vay dövdüğüm çocuk vay!
Öyle rahatlıkla söylüyor ki adam bu sözü, sanki:
«Vay asker arkadaşım vay» der gibi.
— Al bakalım şu bir paket sigarayları da!
— Teşekkür ederim, içmiyorum.
— Al canım al!
— Vallahi içmiyorum âbi.
— Efkâr dağıtır. Şöyle oraya varınca denize karşı içer, beni anarsın!
Aldım.
— Diş fırçası var mı?
— Yok.
— Var çekmecemde bir tane eski fırça.
Çekmeceyi karıştırmaya başladı:
— Hah buradaymış... Al bakalım bunu da!
— İstemez be âbi.
— Al canım al!
— N'olacak bu?
— Lâzım olur canım, dişlerini fırçalarsın!
Sigara paketini pantolonun bir cebine koydum, beş lirayı da öteki cebine. Diş fırçasını da kayışın arasına bıçak gibi soktum. Polisin biri:
— Fazla bir kravatım var, vereyim mi komiserim arkadaşına? dedi.
— Ver!...
Sağolsun, o polis de eski bir kravat uzattı.
— Ne olacak bu?
— Bağlarsın!
— Resmi kabullerde değil mi?
Üçgen bağladık yakasız gömleğin üzerine. Öteki polis, bu yardım kampanyasında arkadaşından geri mi kalacak? O da:
— Komiserim, dedi, bende fazla bir gözlük olacak, gerçi bir camı yok ama, olur ki arkadaşın işine yarar.
— Yarar yarar, getir.
Gözlüğü de gözüme yerleştirdik mi? Tam turistlere benzedim. Gerçi, dünyanın yarısını yeşil, yarısını beyaz görüyordum ama, oluversin ne çıkar, zaten öyle değil mi dünya?...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Karşında mini etekli bir kadın olsaydı, böyle somurtmazdın ama!..

Kârlı hastalık

Muayeneye gelen genç kadının sırtında basit bir elbise vardı. Gözlerine inanamayan doktor:
— Size ne oldu böyle? diye sordu. Bundan önceki gelişinizde çok sıktınız. Sırtınızda zibeline bir manto, altınızda son model bir Mercedes vardı!
Kadıncağız içini çekerek:
— Yaa, öyleydi doktor, dedi. Kleptomanî'mi (Hırsızlık hastalığı) tedavi ettirmeden önceki günlerden bahsediyorsunuz değil mi?
Ruh doktorunda...

Hasta:

— Doktor, dedi, hor gece rüyamda, yatağımın etrafında çırpı-çırpı danseden bir kız görüyorum.

Bir süre düşünen doktor:

— Anladım, dedi. Bir daha rüya görmemenizi sağlamamı istiyorsunuz, değil mi?
— Yok canım, dedi hasta. Sadece giderken, kızın kapıyı daha yavaş kapatmasını istiyordum!

— Hoşuna mı gitti? Aman ne iyi... Benim de onunkinin eşi bir mayom var!

Ne yapıyor?

Ünlü kompozitöre bir arkadaş, fizikman çok çirkin, istidat yönünden çok zayıf, yeni müzisyenlerden biri hakkında:
— Şimdi ne yapıyor? diye sordu.
— Her zamanki gibi... dedi kompozitör. Dinleyenleri kendine acındırmakta devam ediyor!

Şans

Sigorta memuru, genç kadına:
— Kocanızın hayat sigortasını feshetmekle hatâ ediyorsunuz madam, dedi. Şirketimiz sigorta işleriyle uğraşan şirketlerin en iyisi ve...
Sigortacının sözünü kesen kadın:
— Biliyorum, dedi. Fakat kocam onbeş senedir sigortalı olduğu, primlerini de muntazaman ödediği halde, eline bir kuruş geçmemesine ne dersiniz?
— Sigortalı kocanın uzun ömürlüsüne çatığının için, şanssızmışsınız madam, şanssızmışsınız derim!

Yaramaz çocuklar

İki kadın, mahallede oynayan yaramaz çocuklarından neler çektiklerini anlatıp, dertleşiyorlardı:
— Bizim oğlan tertemiz esvapla sokağa çıkıyor, akşam her tarafı simsiyah kömtircü چراغından fark-sız olarak eve dönüyor...
— Hep öyle kardeş... Düşün, dün akşam mahallede çocuğumu bulmak için altı yaramazın yüzünü yıkamak zorunda kalmıştım!...

Zararı yok

Kırlardan topladığı mantarla sepetini dolduran genç kadın, işini bitirip gideceği sırada yaşlı bir adamla karşılaştı. Sepete bir göz atan ihtiyar:

— Uzman sayılmam ama, bu mantarları yemeseniz iyi ederseniz, dedi. Zehirli olabilir.

— Aynı fikirdeyim, diye cevap verdi kadın. Onları kendim için değil, mantarı çok seven kocam için topladım!

Derste...

Öğretmen, çocuğa sordu:

— Mamut nedir?

Çocuk cevap verdi:

— Harbten önceki fil!

— Kuşunuz çok açık saçık konuşuyor...
— Evet, o diliyle açık saçık şeyler söyler... Ben de ellerimle!

Dünya Karikatürleri

- GELELİ ON GÜN OLDU, HÂLÂ KONU-
ŞACAK BİR KONU BULAMADIN !..

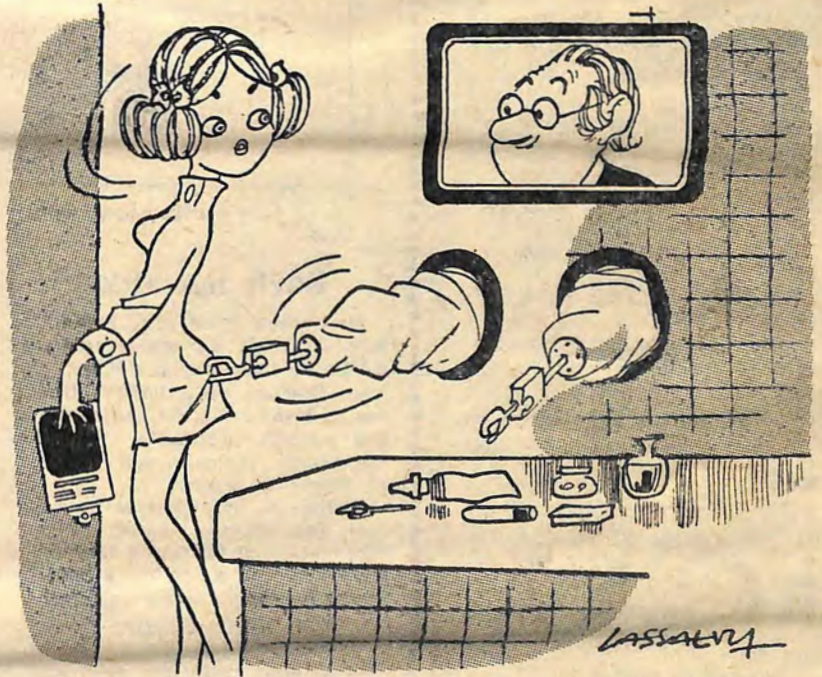
- SİZE SADECE SIRTIMI KREM-
LEMENİZİ SÖyledİM !..

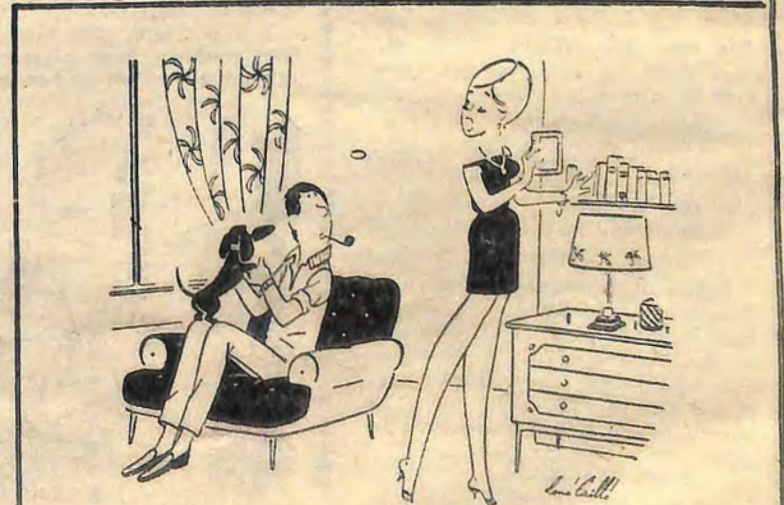
YAZISIZ

YAZISIZ

- AMA SAYIN PROFESÖR !..

- KISKANÇ DEĞİLİM AMA, BU KÖPEĞİ ALDI-
ĞINDAN BERİ BENİ KUCAĞINDA HOPLAT-
MIYORSUN !..

Bütün şoför
arkadaşlar biliyor:

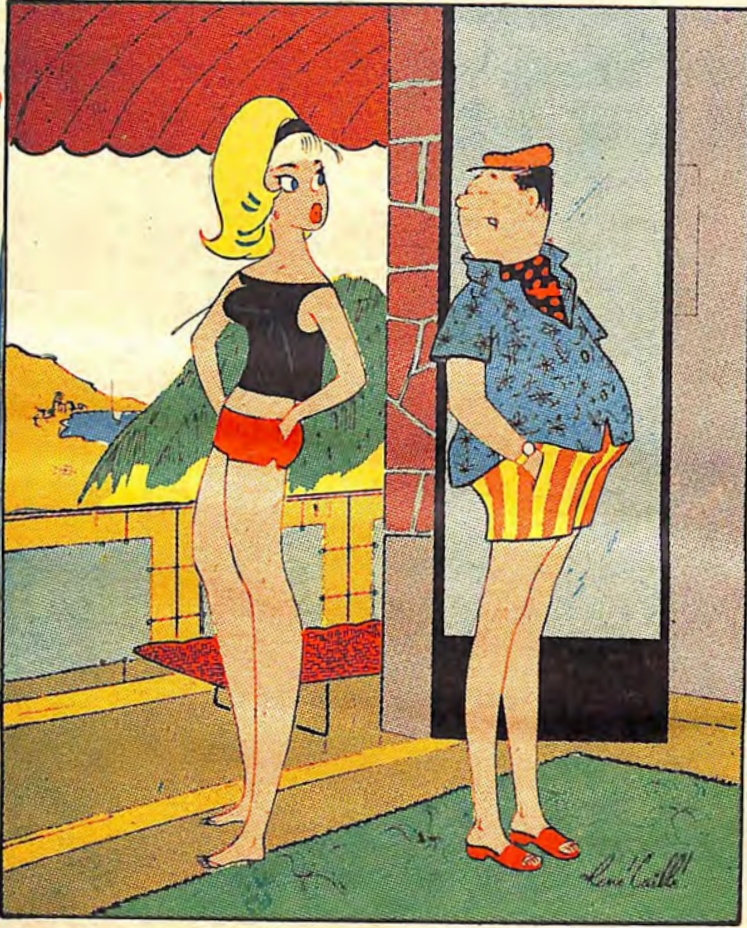
FISK **en yumuşak,** **en sağlam lâstiktir!**

FISK lâstikleri takılı vasıtalar ile
yolculuk daha zevkli, daha emindir!
Rahat bir yolculuk temin etmek için... lâstiğin
ömrünü uzatmak için FISK lâstiklerinde her
türlü tedbir alınmıştır. FISK'ten şaşmayınız.

FISK
EMNİYET
DEMEKTİR.

Akbaba

- TAMAM ANLAŞTIK .. SEN FAZLA SICAKLA LARA TAHAMMÜL EDEMIYORSUN BEN DE FAZLA MASRAFLARA

- ONU TABİİ TANIMAZSINIZ ..., ÇÜNKÜ HER YAZ BURAYA GELİRKEN KOCA DEĞİŞTİRİRİM !.

- OLMAZ, ANNEM ERKEKLERLE GEZMEME İZİN VERMİYOR.
- GEZECEK DEĞİLİZ. O DAM ŞURACIYTA...

- PİLİCİM, ÖRDEĞİM, TAVŞANIM BENİM ..